

KÉN RÊ HOÀNG-DƯỢC-SƯ RA BA ĐIỀU KIỆN

Quách-Tĩnh ăn định tinh thần, lắng nghe Âu-dương-Phong công Hoàng-dược-Sư đấu nhạc-thầy vì võ thuật.

Nhờ đó, chàng đã phân tích các phép môn: công, phạt, giải, ngự trong điệu tranh, tiêu của đôi bên rất phù hợp với các khẩu quyết của Châu-bá-Thông vừa truyền thỏ.

Hốt nhiên, chàng lại giật mình nghĩ bộn :

— Nếu chiếu theo các khẩu quyết và nguyên lý của mấy thế võ ta vừa học đem so với âm thanh hỗn đấu thì thế công của hai người này ta thấy còn nhiều chỗ sơ hở, hặc lực hết túc! Chẳng lẽ Châu-Sư ca ta truyền khẩu cho mình mấy miếng võ ấy lại còn ác liệt lợi hại hơn võ-công của Hoàng đảo chúa và Tây-Độc nữa sao?

Qua một lúc lặng lẽ suy nghĩ, Quách-Tĩnh lại tự nhủ lòng :

— Chắc là không phải thế, tại ta nghe lầm ! nếu quả thật Châu sư ca mình võ công hơn Đông-Tà đảo chúa thì đâu cho đường lối trên đảo khổ khần đến đâu trong năm đại ca ta cũng tìm cách đánh bại đảo chúa để thoát ra lẽ nào chịu bó thân ngổ trong động đá?

Lòng Quách-Tĩnh quá phân vân, chẳng biết do chàng đã nghe sai hay Châu sư ca võ công hơn hẳn Đông-Tà, Tây-Độc?

Chợt nghe âm thanh tấu lên một cách khần cấp, tựa hồ như lúc hỗn chiến ngoài mặt trận, hai bên dùng đao găm chém nhau phăm phạp.

Quách-Tĩnh cho rằng đã đến lúc hai bên quyết thắng phụ, mà Quách-Tĩnh hồi hộp, sợ Hoàng-dược-Sư thất trận thì buồn lắm.

Chợt xa xa ngoài bãi bể có nhiều tiếng lạ truyền lan đến khiến cho Hoàng-dược-Sư, và cả Tây-Độc đều phải giật mình thon thót.

Tiếng đàn, tiếng sáo từ từ chậm lại như sắp ngưng cuộc đấu. Tiếng kêu la mỗi lúc một gần.

Hoàng-dược-Sư nghĩ ngờ có người đột nhập vào đảo. Tuy nhiên, ông ta tin ở lối bố trí «Bát trận» đầu kẻ thù có đồ bộ lên đảo cũng hoài công, vì sẽ bị «bát trận đồ» kia vây hãm làm lạc lối không thể nào tiến sâu được. Chợt Âu dương-Phong vẫy tay gậy mạnh lên hai tiếng đàn dồn dập. Hoàng-dược-Sư lập tức kịp thời đổi giọng véo von, đang từ mặt đất vút thẳng lên cao, tuông như được tiếng đàn lôi xuống, đặt vào tứ thế giao thủ với nhau.

Thế rồi, Hoàng-dược-Sư lại thổi tiêu chia làm hai điệu một điệu để áp đảo tiếng kêu la ngoài bể và một điệu thì chống đối với tiếng đàn của Âu-dương-Phong.

Ba loại thanh âm : đàn, tiêu, và tiếng kêu la lên xuống bổng trầm lúc hòa hoãn, lúc hỗn chiến, quấn nhau như cùng một trận đấu.

Mấy bữa trước đây, Quách-Tĩnh mai mắng đã có dịp đùa dờn với Châu-bá-Thông vặc tay theo kiểu «bốn người xoắn tay» và thế «tam quốc giao binh» nhưng tưởng chỉ để làm vui, giết nhét thì giờ giam hãm, ngờ đâu nhờ trò đùa ấy mà Quách-Tĩnh «phân thân» được, tại có thể nghe một lúc nhiều thứ tiếng khác biệt nhau.

Quách-Tĩnh nhận rõ tiếng lạ ngoài ven biển nhất định phải là tiếng ta của một tay võ lâm cao thủ, thuộc loại mỹ nhân tiên bối, đột nhập vào đảo, chứ không phải kẻ thường.

Bởi thế, Quách-Tĩnh đã hết tâm trí vào tiếng lạ ấy, thì được biết người lạ đang chạy vào phía rừng mình đảo cận.

Lạ thật ? À tiếng lạ này, lúc thì thật cao như tiếng rống gầm, hồ rống, lúc thì thấp như tiếng lang tru, cu rúc, hoặc như gió cuốn rừng, hoặc như mưa thu lác đác. Nhưng còn bao hàm một chuyện lạ nữa là như thiên biến vạn hóa khôn lường, đảo lộn tất cả càn khôn vũ trụ.

Ba loại âm thanh hỗn chiến với nhau một lúc khá lâu, không phân thắng phụ. Quách-Tĩnh càng nghe càng hứng thú, quên hẳn mình đang hãm trong trận địa trước mắt hai vị võ lâm cao thủ.

Chàng cất tiếng khen lớn :

— Chà ! Tuyệt kỳ ! Hay quá ! Hay ! Hay ! ! !

Dứt lời, Quách-Tĩnh sợ nhớ thân phận mình, biết đã đại đột làm lộ mục tiêu, chàng vội đứng lên to giơ tay thoát.

Bỗng trước mặt chàng một bóng xanh lao tới, làm cho chàng tit lũi không sao chạy được.

Quách-Tĩnh thất kinh, nhìn thấy Hoàng-dược-Sư đứng trước mặt mình, và mọi âm thanh đều tắt hẳn.

Hoàng-dược-Sư quát mắt quát lớn, bảo :

— Thằng nhỏ khá lắm ! Hãy theo ta !

Quách-Tĩnh sợ quá, nhưng phải liều lĩnh tuân lời. Chàng cúi đầu không nói, lặng lẽ theo Dược-Sư tiến sâu vào rừng trúc rồi vô nhà mắt ban này.

Hoàng-Dương vừa bị chĩa nòng nhét bông vào tai, nên Quách-Tĩnh nói, nòng không nghe thấy. Đến khi thấy cha nòng nháy vào rừng

trúc, nàng chẳng hiểu việc gì, vội tìm đường tắt theo đến.

Vừa đến nhà mắt Hoàng-Dung bắt thần gặp Quách-Tĩnh, làm cho nàng vừa mừng vừa sợ ! Mừng là nàng gặp mặt người thân, sợ là sợ chẳng biết thái độ của cha nàng sẽ đối xử với chàng ra sao.

Nàng chạy đến, nắm chặt hai tay Quách-Tĩnh, lắc lư lự nói :

Quách-huynh ! Quách-huynh cũng có mặt đây sao ? Quách-huynh không sợ...

Nói đến đây Hoàng - Dung như nghẹn tiếng. Nước mắt nàng tuôn xuống như xối.

Au-dương công tử nhìn thấy Quách-Tĩnh như lợn cừ tuột gan huống hồ lại thấy Hoàng - Dung, vị hôn thê của mình lại đón tiếp Quách-Tĩnh một cách vồn vấp, cầm tay thân mật !

Cho nên, chẳng khác nào lửa cháy đồ dầu thêm, mầu ghen bốc lên ngàn ngạt, chàng liền ngoắc miệng một cái, vung tay áo nhảm vào đỉnh đầu Quách-Tĩnh đánh một quyền, miệng hét :

— Thằng óc con ! Mày không biết Hoàng cô nương là vợ sắp cưới của ta sao mà dám tỏ cừ chỉ vô lễ.

Lúc này vũ-công Quách-Tĩnh tiến bộ gấp mấy lần, so với lúc chàng giao đấu với Au-Dương công tử nơi từ đường họ Lưu. Nên khi thấy địch thủ dùng quyền đánh tới, Quách-Tĩnh khễ nghiêng mình một cái đã lẹ làng tránh thoát. Đồng thời, chàng quật luôn tay trái, xuất thế « Thân lòng bái ví » tay phải ra luôn thế « Kháng long hửu bối ». Nghĩa là hai cánh tay Quách-Tĩnh đã chia ra làm hai đối thủ, rắn như sắt, đánh từng một lúc hai thế trong « Giang-long thập-bát-chương » vốn là môn võ độc đáo nhất trong thiên hạ. Quách-Tĩnh chỉ dùng một thế cũng đã làm cho đối phương nguy hiểm rồi, huống hồ mấy ngày trước đây, chàng lại học được lối « Phân-long song-kích » của Chậu-bá-Thông, chia một người thành hai, đánh đòn hai đòn một lúc, thì đầu kẻ cao thủ đến đâu cũng khó mà trở đản được.

Au-Dương Công tử nhận thấy tay trái của Quách-Tĩnh vào đến mạn sườn biết là Quách-Tĩnh đã xuất thủ theo thế võ « Giang-long » nên không dám chống đỡ, vội né tránh qua phía trái để tránh, ngờ là đã thoát nạn, nào ngờ bị cái múa « Kháng-long hửu-bối » bên tay phải đâm tới lạnh như chớp.

Mọi người nghe một tiếng « bích » và thấy Au-Dương Công-tử kêu lên một tiếng « ôi chao ! » rồi lộn ngược lư tề trời, rơi xuống.

Nay nhờ Au-Dương Công-tử có được nội công khả tinh thuần

hèn chỉ bị gãy một rìe xương sườn không đến nổi nát cả ruột gan.

Quá đau đớn và xấu hổ, Au-Dương Công-tử mặt mày sượng sùng, đứng trăn ra đây. Hoàng-được-Sư kinh-hải, Au-dương-Phong cảm giận, ai nấy đều lo lắng cho Au-dương công-tử, chỉ có Hoàng-Dung là thích chí. Ngay chính Quách-Tĩnh cũng lạ lùng, vì chàng không ngờ qua một thời gian ngắn mà chàng đã đạt được một mức tiến như vậy.

Au-dương-Phong quát mắt nhìn Quách-Tĩnh muốn xông vào hạ thủ nhưng chẳng lẽ bình chầu một cách sượng như vậy.

Trong lúc đó, Quách-Tĩnh vẫn đề phòng, sợ đối phương phản công thành-linh, nên lui ra ba bước đứng thủ thế.

Chợt Au-dương-Phong nói lên chời lới :

— A ! Lão-Hồng-thất-Công ! Hồng giáo chủ ! Ắn mày ! Hi Công hi lão huynh mới thu nhận được một thằng đệ tử khá lắm !

Lúc này Hoàng-Dung tuy đứng hơi xa, nhưng khi nghe Au-dương-Phong nói thế, nàng biết có Hồng-thất-Công đến. Thật là một dịp may lắm lắm sao ! Nàng tưởng như trời đất đã vì nàng và Quách-Tĩnh, xui khiến vị cứu tinh lẹ bước vào Đào-Hoa vậy.

Hoàng-Dung reo lên, chạy thẳng đến rừng trúc.

— Sư-phụ ! Hồng-lão sư-phụ ! Bé Dung đây ! Đệ tử xin đón trước sư-phụ.

Hoàng-được-Sư giật mình, chạy theo Hoàng-Dung, nói :

-- Ủ, đúng là lão Ắn mày Bắc Cái đã đến đây, hèn nào tiếng la của nó vang cả mặt bệ !

Lúc đó, Hồng-bắc-Cái lưng đeo lưng lẳng bầu rượu, tay phải cầm chiếc gậy trúc, tay trái dắt Hoàng-Dung, cười hỏ hỏ, vừa chạy vào rừng trúc vừa nói :

— Chúng bây hòa nhạc không có người hát, nên ta dùng tiếng la thay tiếng hát phụ họa cho phải điệu đấy mà.

Hoàng-được-Sư nói giận, nhìn thẳng vào mặt Hoàng-Dung quát :

— Dung-như ! Sao mày lại gọi thằng trùm Ắn mày hàng sư-phụ ? Hừn dầy mày lúc nào ?

Hoàng-Dung liền thoáng trở vào. Au-dương Công-tử-nói :

-- Thừa thân phụ, thằng này bữa trước nơi Trung thổ ghẹo con, lại toan đánh con trong lúc từ cổ vớt hân. May sao có Hồng-thất-Công thương con, cứu con thoát nạn. Nếu không gặp ông ta ngày nay con đâu còn thấy mặt thân phụ nữa.

Dứt lời, nàng khóc lêu hu hu. Hoàng-được-Sư trách nhẹ con :

— Mày chỉ nói láo ! Người ta chọc ghẹo con có bằng cớ gì ?

Hoàng-Dung nước mắt rạo hoành, đáp lời :

— Nếu thần phụ không tin thì thần phụ cho con được phép hỏi ngay nó xem nó còn chối được không ?

Rồi không đợi Hoàng-dược-Sư có thỏa thuận hay không, nàng quay mặt lại, đưa tay tì vào mặt Âu-dương Công-Tử, nói :

— Mày phải thề độc câu này : nếu có nửa lời gian dối thì mày phải chịu để cho hai con rắn đang leo lên đầu gây chú mày kia, cắn mày nghe chưa ?

Hoàng-Dung thốt ra câu này làm cho Âu-Dương Công-Tử biến sắc.

Nhĩ vì, hai con rắn vàng nhỏ nhỏ quấn trên đầu gây : sợ người chính là Âu-dương-Phong đã có công nuôi giữ hơn mười năm, thuộc vào loại quái xà, độc nhất trong các loại rắn độc. Âu-dương-Phong đã dùng hai con rắn đó trong những lúc ông ta muốn trừng phạt một tên thù hằn, hoặc một đối phương. Ông ta chỉ cần đi cây gây sậy vào, là lập tức hai con rắn vọt ra cắn liền. Người nào đã bị nó cắn phải thì toàn thân nhưc nhối, chỉ trong chốc lát bỏ mạng. Dầu cho Tây-Độc muốn cứu lại cũng không có thuốc cứu nổi.

Lúc Âu-dương-Phong vừa vào đảo, Hoàng-Dung đã để ý đến chiếc gây «sợ người» và hai con rắn độc này. Vì vậy trong lúc bắt thề nàng buộc miệng nói như vậy. Nhưng đó là một điều tối nguy hiểm, làm cho chú thẩu Âu-dương-Phong phải biến sắc. Âu-dương Công-Tử là làm mặt giận, nhìn Hoàng-Dung nói :

— Cứ để cho nhạc phụ đại huynh chất vấn tôi, sao em lại cứ liến thoắng ?

Hoàng-Dung không thôi, bô bô lên nói :

— Trời ơi ! Mày chờ nhìn hót với phụ thân tao để che lấp tội lỗi. Để tao hỏi mày trước đã. Cái đêm hôm ấy có phải mày bắt tao phải theo đuổi mà mày để vào phủ Triệu-Vương của Hoàng-nhan-Liệt không ? Hãy đáp liền.

Tội nghiệp cho Âu-Dương Công-tử vừa rồi bị Quách-Tĩnh đâm gãy sườn, Hoàng-Dung phóng lim độc, đau nhưt vô cùng, nhưng vì sĩ diện, hẳn buộc lòng phải vận nội công chịu đựng. Nếu chỉ làm thình đứng yên thì đó đau, bằng có nói năng, hay giận giữ thì trong người như thốn đến ruột gan. Giờ đây bị Hoàng-Dung cật vận hẳn thoát mồ hôi tróc áo, gặt đầu mấy cái công nhận lời nói của

Hoàng-Dung là đúng, không dám chối cãi lời thề.

Hoàng-Dung đặc ý, hỏi :

— Lúc này mày nhập vào đảng của bọn quý dữ như là : Quý môn Long-vương Sa-thông-Thiên, Thiên thủ nhân đồ Bành-liêu-Hồ, Sâm-tiên lão quái Lương-tử-Ông, và bọn nhà sư Tây-tạng Linh-tri-Thượng-Nhân, lại thêm lũ Tam-đầu-Giao Hậu-thông-Hải Hoàn hà tứ quý, vậy đánh một mình ta, có phải không nào ? Mày nói sai rần cần mày chết liền !

Âu-dương công-tử toàn mở lời biện bạch rằng mình không phải theo hùa với bọn quý môn để bắt nạt Hoàng-Dung, nhưng vì đau quá, không thể biện bạch nổi, và lại đó cũng là chuyện thật nên chàng gặt đầu công nhận.

Hoàng-Dung tươi cười nói :

— Được lắm ! Ta biết mày là loại công tử thượng lưu, không thêm đổi chất với đàn bà-con gái, mà cũng chẳng có mặt nào chối cãi sự thật. Vậy thì ta hỏi câu nào, nếu đúng mày chỉ gặt đầu cũng đủ, nghe chưa ? Âu-dương công-tử biết Hoàng-Dung lập mưu để đoạt lòng người cha, nhưng chàng không biết phải đối phó làm sao, vì những việc Hoàng-Dung vừa nói là có thật, nên chàng tạm gặt đầu mong cho qua chuyện.

Hoàng-Dung cầm tay cha, lắc lia lịa, nói bi bô :

— Thần-phụ, thần phụ xem thấy tình cảnh của con lúc đó có phải là khôn khổ không ? Thế mà thần phụ không thương con lại còn trách mắng ! Nếu mẹ con còn sống khác mẹ con không ghét con đến thế đâu !

Đột lời, nàng lại khóc hu hu.

Hoàng-dược-Sư thấy con nhắc đến người vợ yêu, làm cho lòng ông xao xuyến, lấy tay vỗ đầu con gái, an ủi :

— Thôi con chờ khỏe nữa, để cha xét tại :

Tây-Độc Âu-dương-Phong là con người khôn ngoan lạnh lợi, thấy Hoàng-dược-Sư đã mềm lòng trước con gái, nên tìm lời để cứu danh dự cho cháu mình.

Ông ta nói :

— Hoàng cô nương, có phải vì võ công cô nương được gia truyền một cách tinh vi, cho nên mặc dù một số đồng cao thủ muốn bức hiếp cô nương cũng chẳng làm sao được chăng ?

Hoàng-Dung mỉm cười, gặt đầu.

Hoàng-dược-Sư thấy Tây-Độc khen con gái mình tuyệt thế võ công nên cao hứng ngời rung đùi.

Au-dương-Phong được thế đánh thêm đôn tâm lý.

Ấy chính vì bữa đó cháu tôi thấy Hoàng cô nương người đã xinh đẹp lại có được công phu võ nghệ nhất đời, nên năn nỉ khẩn cầu tôi vượt bể đến đây cứu hôn. Như thế tưởng lòng ngưỡng mộ của cháu tôi đối với Hoàng cô nương thật đã quá sức.

Hoàng-được-Sư khoái chí gật đầu nói :

— Được lắm ! Thế là xong rồi !

Đoạn Au-dương-Phong hướng vào Hồng-thất-Công :

— Hồng Hào-huynh, chú cháu nhà tôi lúc nào cũng xem Hồng Hào-huynh là tay võ nghệ nhất đời, thế mà mấy hôm trước đây Hồng Hào-huynh lại uy hiếp nó. Nếu cháu tôi là tằm thường thì đã bị bỏ mạng vào ngón tuyệt kỹ « Mãn thiên hóa vũ, trích kim châm » rồi còn gì. Thật tôi rất buồn về câu chuyện đó.

Thật ra, trước đây Au-dương Công-tử đã nhờ Hồng-thất-Công giải cứu nên mới thoát được nạn Hoàng-Dung ném kim. Hồng-thất-Công những tưởng Tây-Độc sẽ tỏ lời cảm ơn mình, ngờ đâu lại bị Tây-Độc trách móc.

Hồng-thất-Công nửa ngờ Au-Dương công-tử đem lời nói dối để khếch chú, nửa ngờ Au-dương-Phong có ý đến đảo để viếng chuyện với mình. Bởi vì, Hồng-thất-Công còn lạ gì bản tính của Tây-Độc xưa nay. Tuy nhiên, Hồng-thất-Công là con người khảng khái, chỉ cười lên hồ hồ, rồi bưng bầu rượu uống ừng ực, coi lời nói của Tây-Độc như gió thoảng ngoài tai, không thêm cải chính.

Quách-Tĩnh vốn thật thà ngay thẳng, thấy trái không chịu nổi kêu hét lên :

— Đó là Thất-Công lão-gia đã cứu cháu ông thoát chết. Lẽ ra ông phải tỏ lời tạ ơn, sao lại huông lời oán trách ?

Hoàng-được-Sư thấy Quách-Tĩnh xen vào, cho là vô lễ, quát mắng :

— Chúng ta là kẻ lớn đàm luận với nhau, sao dám xen vào ?

Quách-Tĩnh quá uất ức, không hề biết sợ sệt, nói lớn :

— Bé Dung ! Hãy đem câu chuyện Au-dương công-tử bắt cóc Tĩnh đại tiểu-thư ra mà kể lại cho Hoàng đảo chúa đại nhân rõ kẻ cứu ngươi là thằng công-tử đó tốt lắm !

Hoàng-Dung không lạ gì tánh nết của cha nàng nữa. Ông ta là một kẻ gàn bướng, định ý một điều gì thì tất phải làm cho được, mặc dầu điều đó trái với lẽ trời. Có nhiều việc người đời cho là trái, mà ông ta cho là phải, hoặc người đời cho là phải thì ông ta

cho là trái. Bởi vậy, ông đã tự nhận mình biệt hiệu « Đông-Tà » để cho đúng với ý nghĩa cuộc sống của ông.

Hoàng-Dung tuy là con đẻ của Hoàng-được-Sư, nhưng chỉ giống cha nàng ở chỗ cương quyết, bên lòng còn như những chuyện phải trái nàng đều công nhận rất hợp lý.

Nàng ikáy Quách-Tĩnh câu cứu như thế, sự nghĩ đến tính tình của cha nàng, tuy rằng Au-dương công-tử là loại dám dặt, làm nhiều chuyện quấy song cha nàng đã khen thì đâu có ai nói xấu cũng chẳng nghe.

Hoàng-Dung nhìn mặt cha, thấy ông ta đang giỡm Quách-Tĩnh liền nảy ra một kế, chỉ mặt Au-dương công-tử nói :

— Câu chuyện ta và mi còn đang nói dở chưa xong. Cái đêm ta bị vây hãm trong phủ Triệu-Vương, lúc ta và mi tỉ võ, có phải mi đã khếch ta, chấp cả hai tay ra đằng sau, nói là không thêm dùng tay để kháng cự, phải chăng ?

Au-dương công-tử thừa nhận bằng cách mỉm cười, gật đầu.

Hoàng-Dung lại hỏi :

— Rồi sau này, lúc gặp ta mới từ đường họ Lưu, ta bái Hồng-lão thất-Công làm thầy, mi lại lớn lối, chấp cả võ thuật của thân phụ ta và Hồng-thất-Công truyền dạy, mi chỉ dùng một quyền pháp của chú mi là thừa sức đánh bại ta, có phải không ?

Au-dương Công-tử nghe lời Hoàng-Dung nói thế chột lòng, áp ứng trong miệng :

— Tôi đâu có lớn lối giao ước như vậy ! Sao cô nương lại đổ thừa cho tôi ?

Hoàng-Dung thấy Au-dương công-tử áp ứng không ra lời, nên tái nước theo mìn, hỏi vặn :

— Có phải lúc đó mi giao ước với ta trước khi vào thì thì chẳng ? Mi đừng hồng chối !

Au-dương công-tử lúng túng gật đầu chịu nhận.

Hoàng-Dung tươi hẳn nét mặt lên liền thoáng nhìn vào Được-Sư nói :

— Đây thân phụ xem, hẳn không những coi thường võ thuật của Hồng-lão Thất-Công mà còn dám cả gan khếch lời cả thân phực nữa. Còn lúc tỉ võ, hẳn đã xuất một thế lạ lùng của chú hẳn ra đấu với con. Trời ơi ! Thật là ghê gớm, thế võ rất nên độc ác. Nện hai đứa con không liều mạng thì không làm sao cứu nguy nổi. Nó được truyền thụ thế võ như vậy làm gì nó chẳng tự phụ !

Hoàng-dược-Sư mỉm cười, cả tiếng máng Hoàng-Dung, nhưng giọng đầy tự phụ, gián tiếp cảnh cáo Tây-Độc:

— Thôi ! Con đừng nói nữa ! Trong vòm trời này những đóa vô số còn lạ lùng gì đối với chúng tao ?

Đâu là lời nói xa xôi, nhưng thâm tâm Dược-Sư quả đã bất mãn về chuyện Âu-dương công-tử cây thề Tây-Độc chách đố ngông cuồng. Ông ta cho là lời nói Âu-dương công-tử đã gián tiếp chạm vào danh dự của ông ta.

Tuy nhiên, đóa sao Hoàng-dược-Sư cũng là bất tiện bởi, chẳng lẽ chấp nhất trẻ con, nên ông ta quay lại nói với Hồng-thất-Công.

— Hồng lão huynh, lão huynh đã vượt ngàn dặm, chiêu có đến hoang đảo của tiện đệ hẳn có điều gì dạy bảo ?

Hồng-thất-Công cười hề hề đáp :

— Đệ có một câu chuyện quan hệ căn bản kỳ với lão huynh.

Hồng-thất-Công tuy là người có tánh trào lộng, trên đời,

Nhưng lại chính trực, ghét kẻ khác. Bởi vậy, Hoàng-dược-Sư đối xử với ông ta lúc nào cũng kính phục, khác hẳn người thường.

Một điều đáng chú ý là Hồng-thất-Công một lãnh tụ ăn mày xưa nay không cần đến một ai. Thế mà nay lại vượt ngàn trùng, ra tận đảo xanh để tìm Dược-Sư, thì hẳn là một chuyện quan trọng.

Hoàng-dược-Sư cực kỳ cao hứng đáp :

— Hai ta giao tình với nhau trải qua hai chục năm trời, thì nay Hồng lão huynh lại có lời dạy bảo: lẽ nào tiện đệ chẳng nghe. Chỉ khi nào lão huynh bảo tiện đệ đừng cãi đầu thì tiện đệ mới nghe.

Hồng-thất-Công cũng vội lên tiếng :

— Khoan ! khoan ! Lão-huynh chớ chấp thuận lời đệ vội vã như thế ! Việc này chẳng những quan hệ giữa hai ta mà còn dính lụy đến người khác nữa kia mà !

— Hoàng-dược-Sư cười lớn nói :

— Hồng lão huynh không nói, tiện đệ cũng biết việc đó khó khăn lắm. Nếu dễ dàng thì việc gì Hồng lão huynh phải thân hành ra tận bẽ xanh để cầu kiến tiện đệ là thằng Đông-Tà khó tính này.

Đứt lời, Hoàng-dược-Sư lại thích vỗ tay cười ha hả:

Hồng-thất-Công cũng vỗ tay đôn đặp phụ họa, rồi cười ngất một hồi, nói:

— Hay lắm ! Có thể mới gọi là tri kỷ, Tiếng đồn vừa gáy người nghe đã hiểu rõ tâm tư mà chấp thuận. Nhưng này, đệ hỏi lão huynh một lần nữa, có thật lão huynh thuận tình hay không, cứ nói thật cho nghe mau đi ?

Hoàng-dược-Sư vén mặt, không khái đáp :

— Trời ơi ! Chúng ta đã nói ra một lời thì đầu đầu sợi lưa bông cũng chẳng đổi thay ! Một lời hứa của thằng Đông-Tà chừa đảo đối với Bắc-Cái, chẳng giữ thủ lĩnh ăn mày kia mà, làm sao sai chạy.

— Dược huynh, chúng ta nên hỏi Thất-Công trước, xem việc gì đã chừ.

Hồng-thất-Công tu miệng uống một hơi rượu, rồi cười ha hả nói:

— Al Thằng «Độc vật» việc đâu có dính lụy đến mi mà mi chực chực hòng ta đây ? Chắc mi đã đói và thêm rượu rồi, chẳng ?

Âu-dương-Phong tròn tròn đôi mắt trắng xác, nhìn Hồng-thất-Công nói lớn:

— Mi bảo Tây-Độc thêm rượu ư ?

Thất-Công vỗ bụng cười ngất-ngược đáp :

— Ngươi quả «Độc vật» rồi ! Ta nói như thế có nghĩa là muốn cho mi uống một mẻ rượu mừng đó.

Đứt lời, Thất-Công lại tròn mắt trở vào Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung nói lớn:

— Này này ! Hai đóa nhỏ này đều là ái đồ của ta. Ta đã chấp thuận lời yêu cầu của chúng đến đảo Đào-hoa nói với Đông-Tà cho chúng lấy nhau. Nay Đông-Tà đã chấp thuận lời ta rồi. Bởi vậy ta muốn đãi «Độc vật» một ngụm rượu. Đây này uống đi Độc vật.

Thất-Công vừa nói vừa le lưỡi liếm vào bầu rượu trước khi đưa trao cho Âu-dương-Phong. Cờ chỉ nửa đóa nửa thực ày làm cho Âu-dương-Phong giận đỏ máy gay mặt.

Riêng Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh nghe Hồng-thất-Công nói thế, nửa mừng nửa sợ, đóa nhìn cha đóa nhìn thấy há mồm như chờ đợi một cái gì lạ lùng lắm. Cả chú cháu Âu-dương-Phong cũng ngo ngoác.

Qua một lúc, Âu-dương-Phong mới lên mặt cự nự Hồng-thất-Công :

— Bắc-Cái Anh nói sai rồi ! Con gái ngàn vàng của Hoàng lão huynh đã hứa cho thằng cháu tôi rồi. Vì vậy ngày nay chú cháu tôi mới đến đây để cầu hôn, xin anh chớ đưa vào việc quan hệ.

Hồng-thất-Công quay lại, quắc mắt hỏi Hoàng-dược-Sư :

— Đông-Tà ! Sao có chuyện lạ ? Ngươi tại quả như !

Hoàng-dược-Sư đáp :

— Quả đúng như vậy, xin Hồng lão-huynh chớ đưa nữa mà mặt hòa khí giữa anh em.

Hồng-thất-Công sạm mặt lại, nói thẳng:

— Al Thế này thì phải đánh nhau rồi ! Đánh nhau ! Không thể tránh vì lẽ mi có một đóa con gái, mà đem gả hai nơi, Cha mẹ của

nhà đại gia phong độ đâu có xử sự như thế. Ta nói thực đây chẳng phải đùa đâu?

Đoạn Hồng-thất-Công đôi mắt nảy lửa, quay nhìn Âu-dương-Phong hỏi:

— Độc-vật! Ta là ông bố xe duyên cho họ Quách, còn thằng mỗi cửa họ nhà mày đâu?

Âu-dương-Phong không ngờ Thất-Công hỏi câu hóc búa và rất hợp lý như vậy, cho nên lúng túng một lúc mới gương gạo nói:

— Chuyện anh hỏi quá lời thôi! Được huynh đã thuận thì ta cũng thuận, đâu cần gì đến mai mối chứ. Chúng ta là chỗ thuận tình quen biết.

Hồng-thất-Công cười híp mắt, dùng lời châm biếm Đuợc-Sư:

— Mày hiểu lầm! Không thể quen nhau mà bỏ được lễ nghi! Ta chắc rằng ông chú đạo Đông-Tà không đời nào chịu gả con cho đứa không biết lễ nghĩa đâu! Nhưng thôi! Ta hỏi mi còn kẻ để tam, để tứ, để ngũ không thuận thì sao?

Âu-dương-Phong giết mình hỏi:

— Bọn nào mà không thuận?

Thất-Công nghiêm mặt đáp lớn:

— Để tứ, để ngũ là hai đứa nhỏ, còn để tam là ta, là thằng ăn mày có chín ngón tay đây, mi hiểu chưa?

Vừa nói, Hồng-thất-Công vừa chìa bàn tay chín ngón ra trước mặt Âu-dương-Phong cười lên ha ha.

Âu-dương-Phong lòng nóng như lửa đốt, có cảm giác rằng bữa tiệc này có quan trọng hơn Lưu Bị trước kia qua Giáng-tà cầu hôn. Nếu không choáng nhau một trận át chẳng xong.

Tuy nhiên, Âu-dương-Phong vẫn là một tay «Độc-Vật» lòng dạ phàm hiểm khôn lường. Đâu có giận cũng cố làm lành để tìm mưu độc.

Hồng-thất-Công tu một ngụm rượu rồi vừa trợn mắt nhìn ông vợ, vừa nhắc Âu-dương-Phong:

— Cháu mi là một đứa mất dạy, chuyên nghề hiệp gái, tiếng đồn khắp Trung-Châu, lẽ đâu lại được chiếm ngưỡng dung nhan của một nàng khuê các, văn võ song toàn, như con gái của Hoàng-lão huynh. Còn nếu nói đến chuyện dùng quyền lực của kẻ lớn, ép hai đứa bé ấy phải lấy nhau chẳng khác nào người ngọc để ngầu

vậy. Ta đảm chắc một ngày chúng chi đánh nhau, gọi cả ba họ Đông-Tà, Tây-Độc ra mà chửi mắng. Thế thì hai người già vui làm sao?

Hoàng được Sư nghe Hồng-thất-Công lòng ngay dạ thẳng, nói toạc ra như vậy, xét công có lý, nên động lòng, liếc nhìn Hoàng-Dung mỉm cười, liếc nhìn Quách-Tĩnh thấy Quách-Tĩnh tỏ vẻ say sưa tha thiết.

Ông ta lại xét thấy Quách-Tĩnh đáng điệu phục-phịch, mặt mũi chân thật ngay ngò, mà lông mày mắt mũi.

Bởi vì Hoàng-dược-Sư vốn là một kẻ thông minh lanh lợi, văn võ toàn tài, câu kỹ thi họa đều rành rành, từ nhỏ đã thích ngao du đây đó, chẳng lẽ ông lại kén cho Hoàng-Dung, đứa con gái ông một người chồng cục-mịch, què mùa ư?

Hơn nữa, ông ta đã hứa gả cho Âu-Dương công-tử rồi, còn biết nói làm sao được.

Chỉ có một điều, trước mặt ông bạn già Hồng-thất-Công, chẳng lẽ Đuợc-Sư nói thẳng e mặt lòng nhau. Vì vậy, qua một phút suy nghĩ, Hoàng-dược-Sư tìm được một kế hoãn binh, bèn nói với Tây-Độc:

— Âu-dương huynh! Lệnh diệt vừa bị thương tuy chẳng quan trọng lắm song cũng cần điều trị cho khỏi hẳn đã rồi sẽ bản tính đến chuyển hôn nhân.

Âu-dương-Phong được lời Đuợc-Sư như kẻ khát gặp nước, vội vã vội gọi Âu-Dương công-tử, hai chú cháu lão đạo bước vào trong nhà mát phía rừng tre.

Chỉ độ nửa giờ sau, Âu-dương-Phong đã nhô mũi kim độc, và tiếp xương lại cho Âu-Dương công-tử được lành lặn.

Bây giờ, Hoàng-dược-Sư mới hướng vào Hồng-thất-Công như nhận nói:

— Hồng lão huynh! Con gái tôi ngang ngạnh ương bèn, dung nhan không được thùy mi, sức khoẻ kém sút, khổ lòng hầu hạ được người quân tử. Thế mà chẳng ngờ lại được hai ông anh bạn thiết đến cầu hôn. Một đảng cho để-tứ, một đảng cho cháu. Thật tình tiện để lấy làm vinh hạnh. Song, trước đây, tiện-đệ đã có lời hứa gả nó cho Âu-dương rồi, bây giờ mới được lệnh của Hồng-thất-huynh tiện để không biết phải làm sao cho cả hai đẹp ý. Vậy nay tiện-đệ có ý như thế này, chẳng biết hai vị lão huynh có bằng lòng chăng?

Hồng-thất-Công đã thấy bực bội trong lòng, quát lớn:

— Có gì cứ nói! Ta không muốn nghe lời nói dài dòng như bà già ăn trứng xoáy.

Hoàng-dược-Sư vẫn đi hiểu tánh Hồng-thất-Công, nên chỉ mỉm cười nói:

— Tuy bé Dung kém cả về dung, công, ngôn, hạnh, song đã được hai vị lão huynh để ý thương nể. Một bên là người cháu quý của Âu-dương-huynh, một bên là người đệ-tử duy nhất của Hồng-bác-Cái. Cả hai nhân phẩm đồng nhau, mà để phải chọn có một. Ấy vậy, lẽ đương nhiên bắt buộc để phải loại bỏ một người, mà nếu để định đoạt tất một trong hai bên không vừa ý, cho để làm thiên-vị. Thời thì ngay bây giờ để ra ba đề mục kén rể, xem bên nào tài cao, học giỏi để sẽ thừa nhận làm nghĩa tử. Như vậy tức là để đã đem công bằng ra giải quyết, chẳng hay hai vị lão huynh tính sao?

Âu-dương-Phong vỗ tay reo lên:

— Cực diệu! Cực diệu! Thi tài văn học thì cháu của tôi thừa sức, chỉ sợ thi võ của cháu của tôi mới bị thương, không thể xuất thủ nổi!

Hồng-thất-Công trầm nghĩ:

— Thăng Đông-Tà quả là thằng trời đánh. Nên nó ra để mục thơ từ, ca phú thì thăng trên nước học trò miên, nhất định phải bỏ cuộc rồi. Ấy tể ra miệng nó nói không thiên vị, mà thực tâm chúng nó đã mưu ngầm làm hại đứa đệ-tử ta rồi. Vậy thì ta phải mau phá đám mới xong. Đáp cho thăng Tây-Độc một trận rồi sau sẽ liệu! Có thể mới hết cuộc được.

Nhất định như vậy, nên Hồng-bác-Cái miệng ưỡng một hơi rục rục, rồi như trời, ngửa mặt cười khảnh-khách, lễ nhè nói:

— Chúng ta là con nhà võ, thì việc gì thì phải « đánh nhau » làm tiện bề. Thăng Tây-Độc! Nếu mày nói cháu mày đau không đánh được, thì mày thay thế nó, đánh với tao. Tao là thầy thăng Tjob, của mày là chú của thằng cháu mày, hai đứa đã nhau một trận trước mới được.

Vừa nói, Hồng-bác-Cái vung tay tát vào mặt Tây-Độc, chẳng chờ cho Tây-Độc có thuậ hay không. Bởi vì ông ta cốt sao trên lý để phá đám.

Âu-dương-Phong khoanh tay ăn ngữ rồi lùi lại ba bước.

Hồng-bác-Cái lại vút luôn chiếc gậy ăn mây lên bàn, quát:

— Tại sao mày không chịu đánh lại tao hử Tây-Độc?

Quát chưa dứt lời, Bắc-Cái đã vung hai tay đánh liền một lúc bảy đường võ, mỗi đường võ đều phát ra gió lộng xoè-xoè. Chỉ thấy Tây-Độc nghiêng bên phải, tránh bên trái, một lúc đã thoát khỏi bảy làn cực phong của Hồng-bác-Cái.

Bây giờ Tây-Độc mới chịu ra một thế võ lập uy, quét tay chìm xuống đất, phóng chiếc gậy sọ người vào sảnh đình. Chiếc gậy chạm gạch nhảy vọt lên, cắm thẳng vào một cây sà ngang như đóng một cây đinh lớn.

Tiếp đó, Tây-Độc lại múa tay đánh trả một lúc đã bảy đường quyền vào mặt Bắc-Cái.

Hoàng-dược-Sư chẳng những không ngao cấn mà lại còn vỗ tay tán thưởng mặc ý cho hai-vị cao-thủ trở tài.

Bởi vì, trong hai mươi năm xa cách, không hiểu công phu võ nghệ của hai người ấy đến đâu. Hoàng-dược-Sư đoán chắc họ đã luyện nhiều ngón lạ.

Hồng-thất-Công và Âu-dương-Phong là hai tay võ công thuộc loại thượng thặng, làm chúa tể hai môn phái. Trước đây hai mươi năm, họ đã đăng phong vượt mực được rồi, sau ngày luận kiếm ở Hoa-Sơn, mỗi người đều chuyên tâm khổ luyện, võ thuật một lúc một tinh. Cho nên trận đấu này, đôi bên toàn dùng những thế ác liệt, còn nguy hại hơn trước.

Hai bên mới biểu diễn, trao đổi nhau bảy thế đánh chớp nhoáng, nhưng chưa ai động vào được ai, thì họ đã thu về thế ngưng hơi để coi động tĩnh, hư thực. Chỉ thấy ào ào từng cơn gió lốc thổi vào các khóm trúc ở hai bên hoa đình.

Quách-Tĩnh đứng xem, nhìn thấy đôi bên, hoặc đánh hoặc giữ, không một ngón nào không cực diệu. Nhưng chẳng lại giật mình, cảm thấy lời xuất thủ của hai bên hình như giống mây thế võ mà chẳng đã được Châu-bá-Thông vừa truyền thụ.

Thực ra trong cuốn « Cửu âm chân kinh » có ghi chép toàn thế bí ảo của võ thuật, kể cả nội gia hay ngoại gia, quyền pháp kiếm thuật càng cơ pháp môn, bị quyết đều có ghi cặn kẽ ở cuốn thứ nhất.

Quách-Tĩnh đã bị Bá-Thông đánh lừa bắt học thuộc lâu. Tuy chẳng mới học về lý thuyết, song cũng đã thấy được mọi căn bản.

Cho nêu, tại đây, Quách-Thinh nhào vào lời đánh, nhưng cái đánh ra những cái cơ vào y hết theo phép mà Bà-Thông đã giảng.

Nhìn kỹ chút nữa, Quách-Thinh càng lạ lùng, vì chàng thấy rằng mọi lời xuất thủ, công hàm, chẳng đâu có thể dự đoán được.

Chỉ loáng mắt, hai vị lão thành đã trao đổi nhau trên ba trăm thế võ, khiến chớ đôi bên đều kinh sợ sự tiến bộ của nhau. Ngay như Hoàng-dược-Sư cũng phải khâm phục, như thắm :

— Ta đây có độc một mình sống trên đảo Đào-Hoa, hai mươi năm trời khổ công rèn luyện, không một phút xao lãng, ngộ là Vương-trùng-Dương chắt đi chỉ có ta là đáng mặt bá chủ quán hừng, nào ngộ thảng già « hành khất » và thảng già « độc vật » mỗi đũa lang bạt mỗi nơi, lại cũng luyện được công lực đến một mực độ khá kinh ? Âu dương công-tử và Hoàng-Dung mỗi người đều đề ý theo dõi hai ông già kịch chiến, họ đều đều mong cho người bên họ toàn thắng. Chỉ hiếm vì hai người so tài đều xư dụng toàn những ngón tinh diệu cao xa quá độ, nên họ không thể nào hiểu nổi để phán định hơn thua.

Hoàng-Dung hắt mắt trông ra bụi trúc, thấy một bóng người đang tung chân múa tay. Nàng lấy làm lạ, chú mục nhìn kỹ thì ra Quách-Thinh đang ở trong trạng thái cực kỳ quái dị. Sắc mặt chàng tưởng như chứa đựng cả bốn trọng : cương, li, cực, lực như một kẻ đã bỏ hết thân trí ra ngoài thế chất.

Thầy thế, Hoàng-Dung rón rón đầu gối, hỏi :

— Quách-huynh ! Làm sao thế ?

Quách-Thinh như cảm được, cứ yên lặng hoạt động tay đánh chầu đập trong không khí, còn nét mặt chàng thay đổi qua rất nhiều trạng thái.

Đoán biết là Quách-Thinh đang say sưa theo dõi cuộc đấu chiến nên Hoàng-Dung mỉm cười, lặng lẽ đứng xem.

Thực ra, hai tay cao thủ đấu nhau đã giúp cho Quách-Thinh đem một mở lý thuyết đã học được áp dụng vào thực hành. Mỗi cái đánh, mỗi cái múa chàng thấy ăn khớp với những cái chàng đã học. Thế thì làm sao chàng không say sưa cho được ?

Lúc này dường quyền của hai cao thủ đã biến chuyển lại. Có lúc hai bên hướng đũa, gồm nhau một hồi rồi mới tung ra. Có lúc họ lại ngồi phịch xuống đất nghĩ hơi rồi mới chịu đứng dậy vung

tay đánh địch một cái. Lời thì võ này chẳng khác nào lời thầy dạy trò.

Tuy nhiên, nếu người am hiểu thì phải nhận rằng lúc này là lúc quyết liệt, so với lời đánh, cực nhanh ban đầu thì lời đánh này còn lợi hại ghê gớm bội phần.

Hoàng-Dung cũng đã là tay võ công khá già, nhưng nàng nhào vào không hiểu gì cả. Nàng liếc nhìn về phía thân phụ, thì thấy cha nàng cũng đang đề mắt theo dõi, nét mặt ông ta cũng biến đổi qua nhiều trạng thái vô cùng kinh dị.

Chỉ có Âu-Dương Công-tử thì đôi mắt cứ lăm lăm lét nhìn Hoàng-Dung, tay phe phẩy chiếc quạt lông như khoe mình là một chàng công-tử lịch sự vậy.

Quách-Thinh mãi miết theo đuổi cuộc đấu, quên hẳn mình là cây đĩnh trước mắt Âu-dương Công-tử. Bất giác chàng reo hò, võ tay tán thưởng :

— Hay quá ! Tuyệt diệu !

Âu-Dương Công-tử muốn tỏ mình là kẻ hiểu biết trước mặt người yêu, nên hướng về Quách-Thinh mắng, mục đích cho Hoàng-Dung nghe :

— Thằng lợn giồng ! Mày ngu si chẳng khác con bò, mà hiểu gì cũng khen người này chê người nọ !

Hoàng-Dung nhanh nhẩu, chẹn họng Âu-Dương Công-tử :

— Hân là con bò không hiểu gì, còn mày thì lại là con bò con ngu hơn con bò nữa.

Mặc dù là một lời sỉ mạ, song Âu-Dương Công-tử cho là Hoàng-Dung đã chiều cổ chuyện trò với mình nên rất sung sướng, võ ngực nói :

— Nó là đũa thờ lỗ, buông lời vô lễ, thực ra nó dốt mồm mũi làm gì hiểu nổi công phu thân diệu của chủ tôi mà chê khen. Thôi cô nương hãy lại đây cùng tôi trò chuyện cho vui.

Hoàng-Dung vừa nhổ nước bọt xuống đất vừa nói :

— Gớm ghê quá ! Mi không bằng bản mà mi lại chê hân ! Thật con người không biết xét mình.

Hai bên đấu khẩu với nhau toàn là lời mạ lỵ. Giữa lúc đó thì Quách-Thinh cũng như Hoàng-dược-Sư mãi miết đề tâm xem cuộc đấu, nào có để ý đến.

Lúc này Hồng-Bác-Cải và Âu-dương-Phong lại càng giao đầu

chậm hơn, chỉ dùng sức lực gồm nhau như đang moi trong ốc những điều gì cực quan trọng.

Đột nhiên, hai người đóng hết lên một tiếng, cả hai chỗi dậy, hai tay đưa lên một lượt, và thút chút đập nhau.

Quách-Tĩnh khòai quá, la lớn:

— Cực diệu! Cực diệu!

Chỉ một cái đụng tay nhau và một cái đập nhẹ chân nhau rồi ai lui về chỗ này. Người ngoài tưởng như trò chơi, nhưng có biết đâu đó là một công phu tuyệt diệu mà nội lực phát ra không thể nào lường được. Chỉ một lúc mà hai người đã đánh nhau bao nhiêu là thế độc đáo của các môn phái, nếu sơ hở một chút là thiệt mạng ngay.

Thật vậy, sau khi mười năm, cách mặt nhau, từ ngày luận kiếm ở Hoa-sơn, Tây-Độc cũng như Bắc-Cải mỗi người đều dày công tìm những ngón võ lạ, cao siêu kỳ ảo. Thế mà đều nay họ tái đầu vẫn không bên nào giành được phần thắng.

Lúc này Hồng-thật-Công và Âu-dương-Phong đều cõ moi trong ốc rả, tìm lấy những cái bí quyết mới lạ để hàng kẻ hiểu chiến trường, nên cả quyền pháp, chương lược đều đã đến ngàn biến muôn hóa, mà rồi cuộc vẫn không thế nào hạ nhau nổi.

Chỉ có Quách-Tĩnh đối mặt không rời cuộc đấu. Khi thấy mỗi cái đánh của Âu-dương-Phong thì chàng đặt mình vào địa vị Hồng-thật-Công để thủ, và khi thấy Hồng-thật-Công đánh thì chàng đặt mình vào địa vị Âu-dương-Phong để giữ. Có lúc chàng thấy bên nào sơ hở lại vung tay đập chân, như chính chàng là một đầu thú trong cuộc. Cho nên chỉ coi cuộc đấu này, Quách-Tĩnh đã mở trí óc, hiểu được rất nhiều, vì Quách-Tĩnh đã thuộc sâu trong bụng một môn lý thuyết và khẩu quyết của cuốn « Cửu âm châu kinh ». Hai vị cao thủ giao đầu chẳng khác nào đã thực tập cho Quách-Tĩnh.

Hoàng-Dung tinh ý, thấy Quách-Tĩnh say sưa theo dõi cuộc đấu, biết là Quách-Tĩnh đã hiểu thấu bí quyết của hai bên. Nàng kinh ngạc, thán nghĩ:

— Mới hơn mười ngày xa nhau, chẳng lẽ Quách-huynh ta được thần truyền võ thuật hay sao mà đã tiến bộ vượt bậc đến thế. Trước đây ta so với Quách-huynh chẳng là bao, mà bây giờ mình

nhìn vào trận thực đã mù tịt, còn Quách-huynh không những đã hiểu mà lại còn thông thạo nữa là khác.

Tuy đoán thế, nhưng Hoàng-Dung nhìn thấy Quách-Tĩnh cứ mãi mê chân đá, tay đâm trong không khí, nàng lại sanh nghi, chẳng biết có thực như nàng nghĩ không, hay Quách-Tĩnh đang bị một việc gì khác.

Nàng vội lén đến xem cho tường tận. Thì ngay giữa lúc nàng đưa tay nắm nhẹ vào tay Quách-Tĩnh để lay gọi, thì Quách-Tĩnh đang tưởng tượng mình là Hồng-Nặc-Cải, chàng vung tay đánh một đòn vào Âu-dương-Phong, chẳng ngờ tay Quách-Tĩnh vướng phải Hoàng-Dung, tuy là một cái vung tay nhẹ, nhưng cả một tiềm tàng về nội lực, Hoàng-Dung cảm thấy sức mạnh bất thần cuốn đến, toàn thân nàng không chủ động được, cuốn tròn bay bổng lên không trung như một tấm lụa.

Quách-Tĩnh giật mình, quay đầu lại thì thấy người yêu mình. Chàng vội vàng nhảy vội ra đón lấy Hoàng-Dung thì nàng đã theo gió cuốn là lướt đứng trên nóc đình cao chót vót.

Quách-Tĩnh nhón chân, mượn sức nhảy vọt lên nóc đình, túm lấy Hoàng-Dung, và hỏi:

— Em Dung! Sao em lại đến bên anh làm gì? Anh đâu có ngờ? Hoàng-Dung cười ngật ngoẻo, nói:

— Ôi chào! Chỉ một cái vung tay nhẹ nhẹ của Quách huynh sao mà có được sức mạnh đến thế?

Mấy hôm nay, ai đã đem sức thần võ truyền cho Quách huynh vậy?

Quách-Tĩnh tươi cười đáp:

— Câu chuyện chưa nói được ngay bây giờ. Hãy rón vai hôm nữa anh kể lại.

Hoàng-Dung bằm vào vai Quách-Tĩnh. Hai người lại nhảy xuống theo dõi cuộc đấu.

Lúc này ở đầu trường lại diễn biến sang một tình thế mới. Âu-dương-Phong ngồi trên đất, hai tay ôm lấy vai như kiểu con ếch, mà miệng thốt thoảng lại kêu lên mấy tiếng « ngoạp ngoạp ».

Hoàng-Dung tinh trẻ còn, thấy thế cười lớn, hỏi Quách-Tĩnh:

— Quách huynh! Hẳn làm gì ngồi như con ếch mà miệng lại « ngoạp ngoạp » thế?

Quách-Tĩnh chợt nhớ lại lời Chiêu bá-Thông bữa nọ có kể cho chàng nghe chuyện khi xưa Vương-trường-Dương giáo chủ phái Toàn châu đã dùng tư thế «Nhất dương chĩa phá thế «Hàm mộ công» của Tây-Độc, nên chàng gật gù đáp:

— Đó là thế nội công cực kỳ ác liệt của Âu-dương-Phong, tên là «Hàm mộ công».

Hoàng-Dung vỗ tay cười ngặt ngoẹo, cười đến chảy cả nước mắt nước mũi ra một lượt, rồi nói lớn:

— A! Té ra là thế «Hàm mộ công», hèn chi bản ngời bộp như con lạch cùi, lại còn «ngoạp ngoạp» nữa thật là kỳ đời!

Bây giờ Âu-Dương Công-tử đang đứng ở góc sân, thấy Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung đang kể vai nhau, nói nói cười cười, làm cho chàng ghen tỵ, muốn nhẩy đến đánh Quách-Tĩnh cho chết, ngặt vì sườn chàng còn đau nên chàng dấm, phải đành cần rằng tìm một kẻ độc. Chợt nghe Hoàng-Dung nói lên mấy tiếng «con lạch cùi» chàng đoán biết chúng đang ngạo chú mình, bắt giặc nổi lời đánh, rút ba chiếc phi tiêu, thừa lúc Quách-Tĩnh không đề ý ném tới.

Lúc này nơi sân đấu, Hồng-Bác-Cái chia tay làm hai, một tay đánh trước, một tay đánh mặt sau, quyền tròn quanh mình Tây-Độc xuất thế «Giáng long thập bát chươg» chông dũi thế võ «Hàm mộ công» làm cho Tây-Độc cứ ngồi xồm dưới đất, không sao leo mình tới được, chỉ nhẩy quanh theo chiêu đánh của Hồng-Bác-Cái. Cứ mỗi cái nhẩy, mồm ông ta lại «ngoạp ngoạp».

Nghĩa là, hai người đã trở hai ngón võ công cực kỳ tinh diệu, coi như ngón số trường đặc ý nhất của mình để diệt nhau trong nháy mắt.

Quách-Tĩnh được Hồng-Bác-Cái dạy cho tư thế «Giáng long» hay lại thấy sư phụ mình đem ra đấm với Tây-Độc, lộ nhưng phong thái uy dũng biến ảo vô cùng, nên lấy làm thích thú, say sưa nhẩy lầy những tình túy để nuốt vào ruột, chẳng hề để ý sự việc xung quanh.

Hoàng-Dung thì không mấy để ý, vì nàng thấy rằng Tây-Độc và Bác-Cái là hai tay võ công hạng nhất trên đời, họ đã đánh nhau tất đùng, những cái bí hiểm cao xa, nàng không thể nào học lỏm nổi.

Vì vậy, nàng đầu mắt xuống sân một vòng, để đó xem Âu-

Dương Công-tử hiện giờ làm gì. Bỗng nàng trông thấy trong bóng tối lờ mờ, có ba vật đen ngòm đang xé gió vun vút lao vào đầu Quách-Tĩnh, nàng thất kinh, đoán biết Âu-Dương Công-tử đã hành động để hèn, ném ám khí, nàng phóng mình về đằng trước, chia lưng đón đỡ ba luồng ám khí nối đuôi nhau bay tới.

Quả nhiên, hà tiếng «vuu, vuu, vuu» vút vào lưng Hoàng-Dung đủ ba cái.

Hoàng-Dung có mặc áo giáp lông nhím, vốn là một báu vật hiếm có trên đời để phòng thân, nên mặc đủ ba mũi phi tiêu đâm vào cũng không sao lỏng được. Hoàng-Dung chỉ cảm thấy ba lần đau nhói lên một chút mà thôi.

Nàng quàng tay ra sau, bắt lấy ba mũi phi tiêu, cười ha hả nhìn về phía Âu-Dương Công-tử nói lớn:

— Âu-Dương «bỏ còn»! Ta cảm ơn mi đã giải ngựa lưng ta! Nhưng mi hãy xem đây, vật hoàn chỗ cũ.

Vừa nói, nàng vừa làm le vung tay đưa qua đưa lại. Âu-Dương Công-tử biết Hoàng-Dung là tay ném ám khí lợi hại, nên đã thủ thế. Chẳng ngờ Hoàng-Dung lại không ném trả, cứ cầm chiếc phi tiêu vung qua vung lại, thỉnh thoảng đưa tay thật cao, làm cho Âu-Dương Công-tử tưởng thật, đưa tay đón bắt.

Cái trò phỉnh phờ ấy kéo mãi một thời gian khá lâu làm cho Âu-Dương Công-tử lòng nơm nớp lo sợ không an, lúc nào cũng phải đề phòng.

Qua một lúc, Âu-Dương Công-tử không thể ở mãi trong tình thế hồi hộp đợi chờ, nên dùng thuật «Di hình hoán vị» từ từ bước sang góc đình, phi thân nhẩy lên đầu mái nhà để lẩn tránh.

Hoàng-Dung trông thấy buột miệng chằm bằm:

— A! Hay quá! Khinh công thật tài tình!

Và nói, Hoàng-Dung vừa lén vào vai Quách-Tĩnh, ngắm bả Quách-Tĩnh ngồi đấy để nàng đến cho Âu-Dương Công-tử một bài học.

Hoàng-Dung đứng vội lên, tha thướt chạy đến đầu nhà, giả vờ đưa trả chiếc phi tiêu lại cho Âu-Dương Công-tử.

Âu-Dương Công-tử thấy bàn tay lướt dịu của nàng, vội đưa tay ra đón lấy phi tiêu, có ý lợi dụng cơ hội để nắm lấy tay nàng mân mê một chút.

Nhưng bỗng Hoàng-Dung lùi lại ba bước, vung tay như muốn phóng phi tiêu vào mặt.

Au-Dương Công-tử đã hai lần suýt chết về tay Hoàng-Dung cho nên lần này chàng sợ quá lên nhào xuống mái ngói, để tránh. Đã xuống đất rồi mà Au-Dương-Công-tử còn che vật áo để phòng Hoàng-Dung bắt phi tiêu xuống.

Nhưng Hoàng-Dung chỉ dọa chứ không bắn. Nàng thấy cử chỉ sợ sệt của Au-Dương Công-tử lấy làm đặc ý, cười rộ lên, rồi từ từ trở lại chỗ Quách-Tĩnh, cầm cả ba chiếc phi tiêu, quật tay ra đằng sau lấy đá, toan ném vào Au-dương-Phong đang ngồi như con bích đầu với Hồng-Bác-Cải.

Quách-Tĩnh trông thấy, vội quàng tay ôm lấy Hoàng-Dung quát lớn :

— Dừng dừng ! Chớ làm thế !

Bất đồ Hoàng-Dung đã dụng ý sẵn, nhất quyết phải thừa dịp giết Tây-Độc, cho nên mặc dù bị Quách-Tĩnh cản, nàng vẫn lần từ trên mái ngói xuống, cầm ba chiếc phi tiêu, đâm vào Tây-Độc.

Quách-Tĩnh thất kinh, thấy thế vội vả lao mình theo Hoàng-Dung chụp lấy ba chiếc ám khí.

Chợt thấy gió lốc thổi cuốn cuốn, kèm theo một tiếng « rầm » như trúc đổ ngói tan.

Hoàng-dược-Sư kêu lớn :

— Xié chớ hại Dung nhi ! Tây-Độc !

Quách-Tĩnh đang lao mình theo Hoàng-Dung chưa tới đất, đã bị một ngọn gió lốc đầy mạnh như bạt núi băng ngàn, hất vào giữa ngực, chàng sợ Hoàng-Dung bị hại, vội vận nội công, xuất ngón « Kim long tại đầu » trông thế « Giảng long thập bát chươg » chông lại. Không ngờ bị thế « Hàm mô » của Tây-Độc quá mạnh đánh bật Quách-Tĩnh bay xa đến bảy tám thước, trong lúc đó chàng vẫn ôm Hoàng-Dung.

Quách-Tĩnh đặt vội Hoàng-Dung xuống đất, toan xuất ngón khác đánh lại Tây-Độc, nhưng Hồng-thất-Công và Hoàng-dược-Sư đã bay đến, chặn Quách-Tĩnh lại.

Au-Dương-Phong cũng ngừng tay xoa xít nói :

— May quá ! Nếu ta thu chạm một chút thì còn đâu tánh mạng của cô nương ?

Hoàng-Dung thấy Au-dương-Phong dùng thế « Hàm mô »

đánh bật nàng và Quách-Tĩnh văng xa tám thước nên sợ hãi vô cùng. Đây giờ nghe Au-dương-Phong nói như vậy, nàng lại càng sợ sệt hơn. Nhưng trước mặt Au-dương Công-tử, nàng vẫn làm ra vẻ thần thiện gương cười nói :

— Ôi trời ! Ông nói khước quá ! Có thần phụ tôi đây ông làm gì hại tôi nổi.

Hoàng-dược-Sư trong lòng không được vui về Au-dương-Phong song cũng giận dữ, không nói đến, bước lại nắm tay Hoàng-Dung, đưa con gái yêu của mình hỏi :

— Trong người con có thấy gì khác không ? Hay thứ hít vào thở ra mấy cái cha xem.

Hoàng-Dung thấy cử chỉ cha nàng như vậy, biết là thế đánh vira rồi của Tây-Độc lợi hại đến nỗi cha nàng cũng phải không khiêu mà lo lắng cho sinh mạng của nàng. Nàng rụt đầu là lưỡi trợn ngược thò mấy cái rất khoan thai.

Hoàng-dược-Sư thấy con không bị thương tích gì mới an lòng, mừng khéo :

— Hai vị bá bá của mày luyện võ ở đất nhà mình, võ thuật rành đời. Mày hơi sức là bao nhiêu mà nhẩy vào đũa cột. Nhất là Au-dương bá bá của mày đang xuất ngón võ « Hàm mô » một ngón võ cực kỳ mãnh liệt, trong thiên hạ không ai địch nổi. Kìa kìa, con thử xem kìa !

Hoàng-Dung nhìn theo tay cha nàng, thì thấy một mái đình bị sụp, hàng chục cây cột sừng sững, trước hiên đình toàn loại danh mộc, thế mà cũng bị bật gốc, gãy đổ.

Ấy vậy, chươg lực của thế « Hàm-mô » mạnh biết đến bực nào ? Chỉ hơi gió thổi, mà cả một góc mái đình bị đánh nát bét.

Nguyên thế « Hàm mô » của Au-dương-Phong là lấy « tinh » chông « động ». Khi chưa xuất thủ thì dồn hết sức nội công vào người, nên lạng chờ cho đôi phương dùng hết sức mạnh tiến đánh thì bắt thần vươn mình tung lên phản kích.

Lúc ấy Au-dương-Phong đang như hơi, gườm Hồng-thất-Công, cứ lại thế Giảng-long thập bát chươg », cả mình Tây-Độc cong như cánh cung. Tên đã lập sẵn chỉ chờ bùng, thì bất đồ Hoàng-Dung Quách-Tĩnh đại đột đưa đầu vào chỗ chết, mà cũng là vô tình phá vỡ thế « Hàm mô » của Tây-Độc nữa.

Kịp khi Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh báo mình tới, Âu-dương-Phong nhận biết có Hoàng-Dung, không phải rình Quách-Tĩnh, nên mặc dầu tung người ra, vẫn nơm nớp lo âu.

Lại có tiếng Hoàng-dược-Sur gọi lớn : « xin chớ hại cháu » Tây-Độc vội thu tay về.

Nhưng thế « Hàm mô » đã xuất không còn kềm hãm nổi nữa. Nó như một cái bực ứ động nội cộng quá nhiều lúc tung bắn lên là đánh chịu vậy.

Trong cơn nguy biến, Âu-dương-Phong đã vận sức mình, đánh bạt sang một bên, thế chịu hy sinh một mái ngói hơn là thiệt hại mạng người, mà nhất là người ấy là con gái của Đông-Tà, sắp làm vợ cháu mình.

Đột nhiên chưởng lực của Âu-dương-Phong vừa đánh bạt tới mái ngói, thì lại có một sức mạnh từ đầu đóm gió chông lại Tây-Độc. Nhờ vậy mà Tây-Độc, mới dựa vào đó thu được thế « Hàm mô » chỉ bị thiệt hại có một góc mái nhà và mười cây cột lớn, nếu không cả tòa sảnh đình đều tan nát.

Tây-Độc giật mình, nhìn thấy kẻ chông lại mình cứu thoát Hoàng-Dung ra khỏi chưởng phong lại là Quách-Tĩnh.

Tuy giận dữ, song Âu-dương-Phong cũng phải khâm phục, quay lại nói với Hồng-thất-Công :

— Thăng giã ấu mày quả đã dạy được một đứa học trò có mấy tuổi đầu mà công phu đặt đợ đó!

Riêng Hoàng-dược-Sur không tin là Quách-Tĩnh có một bản lĩnh cao cường. Vì trước đây không lâu, ông ta đã được chứng kiến tài nghệ Quách-Tĩnh ở Quy-vân-trang. Ông ta cho rằng số đời Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh thoát chết là nhờ lời cứu khẩn của ông nên Tây-Độc đã thu hồi chưởng phong kịp lúc.

Tuy nhiên, việc Quách-Tĩnh liều mạng nhảy vào chỗ chết để cứu Hoàng-Dung, việc đó rành rành trước mắt, ông ta không thể chối cãi, do đó ác cảm của ông đối với Quách-Tĩnh trước kia đã giảm bớt đến bảy tám phần.

Ông ta lẩm bẩm :

— Chết chết thằng này đầu lớn, người thò, nhưng bản chất nó quả là một đứa trung hậu. Mình không hứa gì Dung nhi cho nó, nhưng cũng phải cho nó một cái gì để đền ơn cứu mạng con mình.

Bỗng nghe Hồng-thất-Công lớn tiếng gọi :

— Độc vật ! Độc vật ! Ta với mày đánh nhau chứ rõ hơn thua, vậy phải đánh nữa, sao lại lo đi ?

Âu-dương-Phong hớn hờ đáp :

— Được lắm, ta xin liều mạng để hầu mi một trận nữa.

Hồng-thất-Công cười lớn pha trò :

— Tao là thằng ăn mày già mà nói đến chuyện hầu hạ làm chi... ha... ha.

Vừa cười, Hồng-thất-Công vừa lắc mình một cái nhảy vào giữa sân. Âu-dương-Phong cũng toan nhảy theo thì Hoàng-dược-Sur đỡ thế tay ngăn lại nói :

— Hãy khoan ! Hai vị lão huynh đầu nhau hơn ngàn hiệp rồi vẫn chưa biết hơn thua. Ngày này đến đây này mục đích thăm viếng tiện đệ, thì ít ra cũng phải công với tiện đệ uống vài chung rượu nhạt chúc mừng nhau đã chớ. Hơn nữa, cái ngày hẹn nhau tái hợp để luận kiếm nơi đỉnh Hoa-sơn cũng đã gần tới nơi, tiện đệ tuy hèn tài cũng xin thứ với Đoàn-nam-đệ. Còn chuyện hai lão huynh coi nhau huế nhau có được chăng ?

Âu-dương-Phong gương cười nói :

— Được ! Nếu Được huynh không can, vào trận tái đầu ắt tôi phải kềm sát.

Hồng-thất-Công nghe nói, vội nhảy tới trước mặt Dược-Sur nói :

— Tây-Độc nói mớ ta đây. Nếu tái đầu hẳn sẽ thắng ta ngay ! nó là thằng « Độc » nghĩ một đường nói một nẻo.

Âu-dương-Phong nói giận hốt :

— Thế thì đệ xin lĩnh giáo Hồng lão huynh trận nữa.

Hồng-thất-Công cười hề hề nói :

— Được lắm ! Việc gì chớ rõ nhau đánh thì ta sẵn sàng lắm !

Dược-Sur thấy hai bên đều đã lớn tuổi, mà tinh khí vẫn còn hăng, không chịu chấp nhận lời mình, liền nói có vẻ hờn dỗi :

— Có phải mục đích là hai vị lão huynh hôm nay đến đây phổ trương võ nghệ với tiện đệ chăng ?

Hồng-thất-Công nhảy đến cạnh Hoàng-dược-Sur ghé vào tai nói lớn :

— Riêng ta đến đây để cầu hôn chứ ! Đừng nói thế là sai !

Hoàng-dược-Sur nói :

— Thế thì sao lại cứ đánh nhau làm gì ?

Hồng-thất-Công cười hề hề đáp :

— Nếu ta không đánh thắng «Độc-Vật» này thì này giờ Được huynh đã gả con cho nó rồi, còn đâu ta làm mai mối nữa.

Hoàng-được-Sur nghiêm mặt nói :

— Ban này đệ đã ra đề mục kén rể, cốt ý khảo thí tài nghệ của hai vị thế huynh, nếu ai trúng tuyển đệ sẽ công nhận làm nghĩa rể. Nhưng nếu người nào rồi ro không trúng tuyển đệ cũng không để cho người ấy bèn lên về không.

Hồng-thất-Công nói :

— Lại nhii! Được huynh còn một cô gái nữa ư?

Được-Sur mỉm cười đáp :

— Không phải! Đề đâu có con gái nhiều mà gả cho nhiều người! Chỉ có một đũa đó thôi mà còn khổ tâm đến thế này đây! Nhưng đệ có ý nghĩ, nếu người nào không được tuyển lựa, đệ sẽ đem một trong các môn y, bốc, tướng, số, tam giáo, cứu lưu ra truyền lại. Hoặc nếu chế các môn đó vô dụng thì đệ sẽ dạy cho một môn võ công độc đáo để lưu lại chút tình.

Hồng-thất-Công biết Được-Sur là một nhân vật tài giỏi hiếm có trên đời, nếu Tinh không được làm rể mà được Được-Sur truyền cho một thế võ cũng đủ nở mặt với đời sau này, nên ông ta đứng lặng không phản đối.

Au-dương-Phong thấy Hồng-thất-Công gián tiếp thỏa thuận liền lên tiếng nói :

— Hay lắm! Ý kiến của Được-huynh rất hợp lý hợp tình. Được-huynh đã nhận cháu ta làm rể, nhưng vì nề Hồng-lão-huynh nên ra đề mục cho hai kẻ đua tài, tiện đệ rất hài lòng vậy!

Đứt lời, Au-dương-Phong lại, hướng về phía Au-dương Công-tử, gọi :

— Cuộc khảo thí ba đề mục sắp tới, nếu cháu có tài thì chiếm bản bằng tài không theo kịp Quách thế huynh thì tự cháu. Còn bọn ta chỉ là kẻ bên ngoài, hết chén chúc mừng mà thôi.

Hồng-thất-Công thấy Tây-Độc dạn cháu mà lời nói có vẻ tự đắc, nên chen vào, nói :

— Này [Tây-Độc] Ta biết rõ chú cháu nhà lão cầm thăng trong tay nắm chìa phần mười, nên gián tiếp bảo thầy trở ta nhận thua trước. Ha ha! Nếu học trò có thua thì còn thầy. Tao lại chịu thua mấy sao?

Tây-Độc cũng cười lớn, nói :

— Thôi! Hồng-lão-huynh chớ phá đám mãi để cho Được-huynh ra thì.

Hồng-Thất-Công chưa chịu thôi, bưng bầu rượu uống ực ực vài hợp rồi chỉ mặt Au-dương-Phong.

— A! Thằng độc-vật! Mày nói tao phá đám tức là mày đã khinh tao « ăn mày ». Mày muốn ám chỉ « ăn mày phá đám » chứ gì! Được, tao với mày sẽ đánh nhau trận nữa!

Hoàng-được Sur bản ý muốn gả Hoàng-Dung cho một người hào-hóa phong nhã như Au-Dương công-tử cho nên việc ra đề mục Được-Sur phải lựa sao cho hợp với khả năng của ông đã định chọn. Vì vậy ông trầm tư nghĩ mãi.

Hồng-Thất-Công nóng lòng nói :

— Được-Sur! Lão huynh hãy làm cái việc thì mau để cho còn đánh nhau với thằng Tây-Độc một trận nữa.

Hoàng-được-Sur nói :

— Xin hai vị Lão huynh giữ lấy ân hòa để cùng tiện-đệ nhận xét tài nghệ hai trẻ cho được công-bình.

Hồng-Thất-Công cười hồ hồ nói :

— Chúng ta toàn là con nhà võ thì đề-mục phải là tỷ võ chứ còn gì nữa. Nếu Được huynh thiên-vị với Tây-Độc ra đề mục thì, thơ, vinh, phú thì cứ để hai thằng già này đánh nhau xem chơi còn vui mắt hơn việc kén rể một cách bất công như vậy.

Được-Sur nhận thấy Thất-Công ăn nói lỗ mãng, nhưng rất hợp lý. Ông ta nói :

— Được! Tỷ võ là lẽ tất nhiên phải đặt làm đề mục thứ nhất.

Vậy thì đề mục thứ nhất là « tỷ thi võ nghiệp ».

Au-dương-Phong phản đối :

— Không được! Xả điếc còn đau!

Được-Sur đáp :

— Đề vốn biết rõ, nên đệ đã có dự ý làm việc tỷ võ này hai trẻ không làm mất hòa khí lẫn nhau.

Au-dương-Phong hỏi lại :

— Nghĩa là không phải hai trẻ trực-tiếp đánh nhau?

Hoàng-dược-Sư gạt đầu, nói :

— Đúng vậy !

Âu-dương-Phong đắc ý, cười phụ họa :

— Thế thì hay lắm ! Chắc là quan chánh chủ khảo tự tay khảo thí riêng mỗi thí sinh chứ gì.

Hoàng-dược-Sư lắc đầu :

— Cũng không phải thế ! Vì lẽ chủ khảo tự tay khảo thí thì mất công bằng; không tránh khỏi tư vị. Vậy thì, xin phiền hai vị lão huynh giúp tiện-dề mà xét tài hai trẻ. Âu-dương lão đầu với Quách-Thế huynh.

Hồng-Thất-Công gạt gù, đập tay vào hồ rượu, nói lớn :

— Á ! Thế mới thực là công bằng ! Việc gì chứ việc đánh lộn thì tao chịu lắm ! Này mày này ! Âu-dương thế huynh, lại đây ! Lại đây.

Âu-dương Công-tử thấy Hồng-Thất-Công vẫy tay gọi mình mặt biến sắc, đôi mắt lăm lét, không dám bước tới, nhưng thấy Thất-Công cứ lấy tay vẫy mãi, không biết làm sao.

Hoàng-dược-Sư đưa tay can Hồng-Thất-Công, lại nói :

— Hồng lão-huynh, hãy khoan ! Chúng ta còn phải bàn kỹ ba điều ước khoản trong đề-mục thứ nhất này : Âu-Dương thế huynh còn tại bệnh, chưa thể tập trung nội nội công cho đúng mức, vậy thì ta chỉ nên thử về chiến thuật mà chẳng nên thử về công lực. Thứ hai, cuộc tỉ thí này chú trọng về phần chiến thuật thì cả bốn vị phải đấu trên ngọn trúc mà múa võ, kể ai rơi xuống trước là thua cuộc. Thứ ba, nhị vị lão huynh võ nghệ đã điêu luyện đến độ xuất thần nhập hóa, vậy lúc tỉ thí với hai trẻ nếu ai đánh đau chúng nó thì chính vì đó phải thua. Mà vị đó đã thua thì cháu hoặc trò cũng thua luôn.

Hồng-Thất-Công trợn đôi mắt tròn vo, tỏ vẻ khó hiểu, hỏi lại :

— Dược-Sư ! Mày nói sao ? Đánh đau đứa nhỏ lại kể thua à ? Sao lại vậy ?

Dược-Sư vừa cười vừa nói :

— Kể về võ công thì hai lão huynh đã liệt vào hạng thượng đẳng. Một cái vẫy tay của nhị-vị lão huynh cũng đủ làm cho chúng thiết mạng. Thế thì cái khó ở chỗ đánh không đau mà làm cho trẻ phải rơi xuống đất. Đó là yếu tố căn bản.

Âu-dương-Phong xen vào hỏi :

— Lấy gì để định mức đánh thế nào là đau ?

Hoàng-dược-Sư nói :

— Nếu vị nào chỉ làm rách áo hoặc chọt da của trẻ cũng đủ gọi là đánh đau rồi.

Hồng-Thất-Công vừa lắc đầu vừa gạt đầu, cười hồ hồ nói :

— Dược-Sư ! Mày thật là đũa điều ngoa cỡ quái ! Ai đời đâu mà định đau đối phương lại là thua cuộc ? Phép khảo thí của mày từ đời hàn cổ đến giờ tao mới nghe nói đến. Nhưng thôi, tao cũng chấp thuận.

Hoàng-dược-Sư bắt cả bốn người sắp hàng, đoạn ông chạy trước mấy bước, chuyển mình khoắc tay một cái, tức thì cả hai già hai trẻ theo nhau đánh phốc lên đợt cây gậy đay và chia ra làm hai cặp : Âu-dương-Phong đấu với Quách-Tĩnh, Hồng-Thất-Công đấu với Âu-dương Công-tử.

Hoàng-Dung nhận xét về thuật khinh công của Quách-Tĩnh cao hơn Âu-dương Công-tử một bậc nên rất an lòng.

Chợt Hoàng-dược-Sư gọi lớn :

— Hề ta đếm đến tiếng thứ ba thì xin mời chư-vị ra tay.

Hai bên đều gồm sẵn. Hoàng-dược-Sư lên tiếng : « một, hai, ba ». Tức thì bốn người hai già hai trẻ quần nhau trên khóm trúc cách nhau không xa lắm.

Hoàng-Dung lo lắng cho Quách-Tĩnh, càng sợ võ thuật Âu-dương-Phong quá cao diệu, Quách-Tĩnh không thể nào thủ nổi.

Cho nên đôi mắt nàng luôn theo dõi cặp này, không để ý đến cặp Hồng-Thất-Công và Âu-dương Công-tử.

Chỉ chớp mắt một cái, Quách-Tĩnh đã đánh luôn vào Âu-dương-Phong mười ngón một lượt. Cha con Hoàng-Dung hết sức kinh ngạc thồm khên Quách-Tĩnh :

— Võ-công của nó quả cực kỳ lợi hại !

Trong lúc Hoàng-dược-Sư lo lắng, sợ Âu-dương-Phong không đánh rơi Quách-Tĩnh nổi thì trái lại Hoàng-Dung lại mừng thầm.

Còn Âu-dương-Phong thấy Quách-Tĩnh xuất thủ lợi hại lấy làm nóng ruột, toan dùng thế độc hạ thủ ngay, nhưng sợ nhớ đến khoảng trước, sợ đánh rồi trúng Quách-Tĩnh chọt da rách áo thì thua cuộc mất, nên ông ta đánh cầm chừng, và thăm nghĩ một kế nhảm hiểm, liền vận hết nội lực hét vào chân, đóng thế

« bánh xe quay » quét ngay vào chân Quách-Tĩnh, cốt ý làm cho Quách-Tĩnh ngã kình ra trên đợt trúc. Nếu Quách-Tĩnh đã ngã thì Au-dương-Phong sẽ lập tức múa thêm vài cái huộc Quách-Tĩnh phải hỏng chân rơi xuống đất.

Tuy nhiên, Quách-Tĩnh thoáng thấy Tây-Dộc dùng thế khác, hiểu ý ngay, vội xư dộng thế « Phi long tại thiên » trong ngón « giáng long thập bát chươg » nhảy vọt lên cao đến bốn thước rồi xả mình xuống, hai tay múa loang loang, sắc bén như hai lưỡi đao, chọt vào hai đùi của Au-dương-Phong. Quách-Tĩnh lấy làm đắc ý, đưa mắt nhìn sang phía Hồng-thất-Công đấu với Au-dương-Công-tử xem sao.

Hai người này đánh nhau thì lại khác hẳn, Au-dương-Công-tử toàn dùng thuật khinh công nhảy vào từ đợt cây này qua đợt cây kia, chứ không dám giao đấu, cốt tránh né, hề thấy Hồng-thất-Công nhảy lên chặn đầu thì lại lùi vào bụi khác.

Hồng-thất-Công thấy thế nghĩ thầm :

— Nó biết mình không thể dùng thế độc đánh nó, nên nó cứ lùi đầu vào bụi lần tránh. Thế này tức là nó đi kéo dài thời gian để chờ nó đủ thì giờ hạ đũa học trò mình trước.

Nghĩ thế, Hồng-thất-Công « khi » một hơi nơi mũi, nhảy vọt lên cao, chạm đầu ngón tay, giã vỡ đâm vào đầu Au-dương-Công-tử một cái thật mạnh, như kiêu vợ chồng Hắc-phong Song sát.

— Quả nhiên, Au-dương-Công-tử sợ hãi, đạp chân vào một cành trúc, tránh sang bên trái để né tránh.

Được dịp, Hồng-thất-Công vội luồn tay bên phải, miệng hét :

— Đầu có thua cuộc tao cũng đánh mày cho chết đi !

Au-dương-Công-tử nghe nói sợ quá, run lẩy bẩy, chẳng đầu có ngờ đó là lão « ăn mày » kia đã đánh một đòn tâm lý.

Trong lúc bất thần, Au-dương-Công-tử bị Hồng-thất-Công hất mạnh nơi chân một cái, loạng choạng té xuống đất.

Biết mình bị thua, Au-dương-Công-tử lồm lồm :

— Thôi được ! Đệ nhất khảo thì ta chịu thua, nhưng còn hai lần nữa, ta sẽ thắng cũng vừa.

Trong lúc đó thì phía bên kia Au-dương-Phong đánh mà không hạ nổi Quách-Tĩnh, tức giận sinh ra một kế, liền bước chân tới một bước, vận ngầm khí lực vào hai tay, nắm đợt cỏ áo của Quách-Tĩnh bóp một cái.

Quách-Tĩnh ngỡ Au-dương-Phong vận nội công toàn bại mình, chẳng vận hết nội lực để chống lại, chẳng ngờ đó là kế của Au-dương-Phong mà Quách-Tĩnh còn non nớt thiếu kinh nghiệm nên không biết. Do đó Au-dương-Phong đã thu hồi nội công trở về làm cho chướng của Quách-Tĩnh chơ vơ, mất thăng bằng nhủi đầu xuống.

Au-dương-Phong mừng rỡ, phát tay áo đánh gió bồi thêm một cái, làm cho Quách-Tĩnh hoàn toàn tuột xuống khỏi đợt cây.

Bấy giờ, ngay lúc Au-dương-Công-tử cũng vừa té. Chàng nghe đằng sau có hơi gió tạt mạnh, quay lại thì thấy Quách-Tĩnh cũng rơi vào một chỗ với mình.

Au-dương-Công-tử mừng rỡ, vì chẳng những thua cuộc ngờ đầu lại còn có hy vọng gỡ huê.

Hai người cùng rơi một lúc, một nơi, chỉ khác là Au-dương-Công-tử rơi thuận, còn Quách-Tĩnh lại bị ngược đầu xuống đất.

Mà cũng nhờ thế mà Quách-Tĩnh hai tay bắt được vào vai Au-dương-Công-tử thân hình vẫn lủng lẳng trên không trung.

Au-dương-Công-tử thấy vậy liền chớp cơ hội, hai tay ấn vào mình Quách-Tĩnh nhận xuống để lúc rơi xuống đất thì để cõng lên bụng Quách-Tĩnh.

Hoàng-Dung thấy Quách-Tĩnh bị Au-dương-Công-tử ấn xuống như thế đã cảm chắc cái thua trong tay, nên nâng kêu lớn :

— Chỉ loáng mắt mọi người nghe một tiếng « bịch », Quách-Tĩnh phóng người, nhảy vọt lên đợt cây, lủng lẳng như một con khỉ đu cành, còn Au-dương-Công-tử thì rơi xuống nằm sóng sượt trên đất.

Hoàng-Dung thích chí vỗ tay đồm độp, nhìn Hồng-thất-Công cười nói luôn mồm.

Lúc này Hồng-thất-Công và cả Au-dương-Phong đều đã xuống đất.

Hồng-thất-Công nhìn Quách-Tĩnh kình :

— Thăng trầu nước của tao khá lắm ! giỏi lắm ! Tao khen mày đấy.

Au-dương-Phong tức, đến tái mặt, vừa nói vừa phiu nước mồm ra ngoài :

— Hồng-tào-huynh ! Học trò của lão huynh rất điêu luyện về môn « võ vật » ài Mông cổ.

Hồng-thất-Công biết Au-dương-Phong châm biếm mình, ông cười ha hả đáp :

— Cái đồ nhà ta đâu biết mà dạy nó! Nhưng kể nó, đâu là môn võ vật, xử Mông-cổ mà nó thắng cuộc, được vợ thì cũng quý lắm chứ?

Thật ra, lúc Quách-Tĩnh ngã chúi xuống mặt đất, còn đứng vững thì bị Âu-dương Công-tử vtu đầu xuống để chực cỡi lên trên. Mắt Quách-Tĩnh chỉ còn thấy được hai bắp đùi của địch nhơang nhơang ở trên mặt, nên đánh liều dùng lối võ vật của người Mông-cổ thường dùng để vật lộn, hai tay ấy vào nhau, ấn lấy bắp chân địch, tung một cái thực-mạnh, mượn trên bay lên trời. Quách-Tĩnh từ nhỏ, sanh nơi xứ bãi cát, đã quen lối bị truyến của dòng Thành-cát-Tur-hân.

Tại đây, bất ngờ chàng trở tài ấy thắng địch. Vì vậy, Âu-dương Phong được dịp nhắc Hồng-thất-Công là đã dạy được một đồ đệ theo thể võ ngoại lai tạp nhạp.

Hoàng-dược-Sur nghiêm trang tuyên bố:

— Đệ nhất đấu tranh Quách-Tĩnh đã thắng. Vậy xin Âu-dương lão huynh chờ buồn. Lệnh diệt tài cao học rộng, biết đâu chẳng thắng đối phương ở hai lần tỉ thí sau này..

Âu-dương-Phong gắng gượng làm vui, thực ra, thâm tâm hết sức bực dọc.

Hồng-thất-Công nốc một hơi rượu hỏi:

— Dược-Sur! Đề mục thứ hai Ho-huynh định cho chúng tỉ thí bằng lối nào.

Hoàng-dược-Sur nói:

— Đề mục thứ hai và thứ ba xin khảo thí về văn.

Hoàng-Dung chau mỏ, nói:

— Thân phụ! thân phụ đã cầm lệch cán cân rồi! Tại sao lại khảo thí về văn? Anh Tĩnh của con thuộc về lực sĩ, đâu có tập rèn văn chương, lối sống yếu ớt đó..

Hoàng-dược-Sur giải thích:

— Làm người văn võ không thể chênh lệch, võ càng giỏi lại phải có văn để làm cho con người trang nhã. Hơn nữa, ta đã lấy đề mục đầu để tỉ võ rồi.

Hoàng-Dung ngẹn lòng không còn cãi được nữa.

Hoàng-dược-Sur nói:

— Đề mục thứ hai xin khảo hai vị thế huynh một chút phẩm đề là phê bình khúc nhạc ta thổi đây.

Âu-dương Công-tử mừng quá, nghĩ:

— Chuyện này ta tất phải thắng, không còn kể vào đầu được nữa. Thằng vũ phu xấu xí kia hiểu làm sao được đến luật nhạc: quân, huyền, ti, trúc.

Âu-dương-Phong cũng nghĩ thế, song nhún nhường nói với Dược-Sur:

— Hai đứa trẻ định-lực còn nông, đâu hiểu thấu tiếng tiêu thần diệu của lão huynh mà phê bình.

Hoàng-dược-Sur, đáp:

— Âu-dương lão huynh cứ an lòng, đệ sẽ lựa bài nhạc tâm thưởng và ra điều kiện rất dễ.

Cắt lời, Hoàng-dược-Sur lại hướng về Quách-Tĩnh và Âu-dương Công-tử tuyên bố:

— Hai thế huynh mỗi người cầm một cành trúc, khi nghe tiếng tiêu ta thổi thì phải gõ nhịp. Người nào đánh trúng tức là thắng.

Quách-Tĩnh tiến lại một bước, lấy tay vãi Hoàng-dược-Sur, thưa:

— Thưa Hoàng đạo-chúa! Đệ từ vốn ngu dốt đâu hiểu được âm, luật, tiết, tấu, gõ cá. Vậy xin chịu thua trước.

Hồng-thất-Công vội vã xua tay bảo Quách-Tĩnh:

— Tĩnh nhi! Đừng sợ gì cả! Cứ việc nhập cuộc, đại gì mà chịu thua trước. Đã là tỉ thí để lấy vợ mà. Đứng đại! hi... hi... hi...

Quách-Tĩnh thấy Hồng-thất-Công dạy như vậy chẳng dám trái lời vội vã cùng với Dương-Công-tử đến bụi trúc bệ lấy mỗi người một cành, nhưng nét mặt Quách-Tĩnh ngờ ngờ ngác ngác như sắp phải mất vợ vậy.

Hoàng-dược-Sur hướng về Hồng-thất-Công và Âu-dương-Phong nói:

— Xin lỗi hai vị lão-huynh cho phép tiêu đệ làm trò để giải trí nhé!

Nói xong, Dược-Sur nâng ống ngọc tiêu lên môi, thổi vài vu.

Âu-dương Công-tử lắng tai nghe, biện âm xét luật, âm cung, dân thương, đánh gõ không lầm một mảy. Còn Quách-Tĩnh, có cầm cành trúc rất lớn, nhưng không sao tìm được đầu mối, cứ đứng đó nhìn trời, thuy chung chẳng dám gõ xuống một tiếng.

Chú châu Tây-Độc thấy Quách-Tĩnh ngỡ ngàng như vậy lấy làm đặc ý, tin tưởng trận này chắc thắng, và cả đi mục thứ ba như là vẫn thì Quách-Tĩnh cũng không tránh khỏi « trượt vô chуди ».

Hoàng-Dung đứng cạnh rừng trúc thấy Quách-Tĩnh cứ cầm cây gươm lên trời, mặt mày hơ hải, không gõ được tiếng nào, lấy làm lo lắng. Nàng nháy nhò Quách-Tĩnh, rồi đưa tay bên phải đánh vào cổ tay bên trái, một đích để chỉ đường cho Quách-Tĩnh. Nhưng không thay, Quách-Tĩnh cứ như say sưa, ngược mặt lên trời không nhìn ai cả.

Mãi đến nửa tiếng đồng hồ, Quách-Tĩnh mới gõ xuống được một tiếng « canh » nhưng lại lạc vào khe giữa hai tiếng phách.

Au-dương Công-tử nhìn cười, nhìn Hoàng-Dung mặt mày vênh vang tự đắc.

Đến tiếng thứ hai, Quách-Tĩnh cũng nhè giữa phách mà gõ. Rồi đến tiếng thứ ba thứ tư... Quách-Tĩnh vẫn gõ ngoài nhịp phách.

Hoàng-Dung lúng túng, phần ghệt nét mặt tự phụ, của Au-dương Công-tử, phần lo cho Quách-Tĩnh bị thua.

Nàng liếc nhìn vào mặt Hoàng-dực-Sư có ý trách móc cha nàng ít ý với Quách-Tĩnh. Nhưng bỗng nàng ngạc nhiên vì mỗi cái gõ của Quách-Tĩnh là mỗi lần nét mặt cha nàng nổi lên vẻ sợ sệt.

Bấy giờ Quách-Tĩnh lại gõ nhiều hơn, cứ đánh liên hồi hoặc trước hoặc sau tiết phách tùy theo tiếng tiêu mau chậm.

Đó đó, tiếng tiêu của Hoàng-dực-Sư đã nhiều lúc bị tiếng gõ nhịp của Quách-Tĩnh làm cho « loạn bản » không tự chủ nổi.

Bấy giờ chẳng những chỉ có Hoàng-dực-Sư chú ý đến tiếng gõ nhịp của Quách-Tĩnh, mà cả Au-dương-Phong và Hồng-thật-Công đều lấy làm lạ !

Vì, tiếng gõ nhịp của Quách-Tĩnh không phải là tiếng gõ liễu mà có một định hướng, một lập trường hẳn hoi.

Nguyên trước đây Quách-Tĩnh đã được nghe ba người lấy tiêu thanh, lấy đàn tranh, lấy tiếng la hét dằn trận, nên Quách-Tĩnh đã kịp thời lãnh hội. Chẳng thông tâm được âm nhạc có độ pháp môn : Công, hợp, cư, chiến, chẳng khác nào xung trận. Bấy giờ, chẳng nghe Hoàng-dực-Sư thổi bản nhạc vì vu, bản đầu hơi lạ, nên Quách-Tĩnh còn theo dõi, mãi sau đó, Quách-Tĩnh mới dò được mỗi nên gõ liên hồi với mục đích là công, kích, đã, nhiều

loạn khúc điệu của Hoàng-dực-Sư, chứ không phải gõ nhịp theo lối tiêu cực, ôn hòa theo đuổi Hoàng-dực-Sư.

Mặt khác, Quách-Tĩnh bề được cành trúc khá chắc, gõ mạnh vào cây trúc khô, nổi lên những tiếng « coong, coong » làm cho Hoàng-dực-Sư tuy là định lực đã cao đến độ vượt núi băng ngàn mà cũng phải lạc vạ, rồi run trước những tiếng gõ nhịp của Quách-Tĩnh.

Hoàng-dực-Sư giật mình tự hỏi :

— Tại sao thắng nhỏ ngộ nghịch này lại biết cách áp đảo tiếng tiêu lợi hại của mình. Có lẽ trong cái bản chất ngộ ngáo của nó chứa đựng một tiềm tàng thông minh chẳng.

Nghi như thế, Dực-Sư muốn thử thách Quách-Tĩnh, nên chuyển qua khúc điệu khác, từ từ lạng xuống nhu hòa, vì vu cực nhỏ.

Au-dương-Phong sợ hãi, thở dài một tiếng, chạy đến quàng tay bắt giữ mạch môn của Au-dương Công-tử, đoạn xé một miếng vải nhét kín khe lỗ tai của chàng.

Hoàng-Dung từ nhỏ đã được nghe cha luyện bài « Thiên ma vũ khúc » nên tâm thần đã dần dần quen thuộc, không chịu ảnh hưởng nguy hại nữa. Bởi vậy, khi nghe giọng tiêu, nàng có hơi lo cho Quách-Tĩnh một chút. Nàng thừa hiểu trong tiếng tiêu có một ma lực cực mạnh và cực kỳ quyền rũ.

Quách-Tĩnh ngồi xếp xướng dài, một mặt vịn hết nội công của Toàn-Chân giáo phái do Mã-Ngọc truyền dạy trước kia để lấy lại tịch tịch an thần, chống lại giọng tiêu quyền rũ, một mặt đánh cảnh trúc đá phá, nhiều loạn tiêu thanh.

Giữa lúc đó thì Hồng-Bác-Cái và Tây-Độc cũng phải vịn hết nội công lực để chống giữ và để phần kích tâm thần của địch.

Quách-Tĩnh dĩ nhiên công lực kém hẳn Tây-Độc và Bác-Cái, song chàng học được luyện môn cảnh tượng, nên có thể tự vệ được một cách chu mật lạ thường.

Hoàng-dực-Sư lại hướng vào Quách-Tĩnh thổi liêu ma diệu làm lối phân công đột nhập, mà cũng không làm cho Quách-Tĩnh nao núng được. Nghĩa là Quách-Tĩnh cứ vẫn ngồi tĩnh tọa, gõ nhịp.

Bỗng tiếng tiêu của Hoàng-dực-Sư trở nên cực kỳ nhỏ, tưởng như có lúc chìm lặn vào đất không gian tịch tịch, tưởng như chấm dứt, buộc Quách-Tĩnh phải ngừng tay phách, lắng hết tinh thần đuổi theo tiếng tiêu, vì nếu không bắt được nó làm sao có thể nhịp phách ?

Nào ngờ, tiếng tiêu của Hoàng-dược-Sư càng nhỏ bao nhiêu càng dẫn người nghe đến chỗ nguy hại bấy nhiêu. Vì càng nhỏ nó lại càng quyền rũ hơn.

Quách-Tĩnh lắng thần chú tiêu một lúc lâu, thấy tâm thần lần lần bị loạn. Chẳng biết Hoàng-dược-Sư có hề sức để đá kích mình. Trong trường hợp này, nếu Quách-Tĩnh có được tinh thần hợp nhất thì cũng chẳng sao, đằng này chừng vừa học ở Châu-bá-Thông ngôn võ « Song thủ hồ bác » nên tâm thần bị chia rẽ làm hai, chẳng hiểu mỗi nguy hại đó, nên vội chìa tay trái cướp lấy một đoạn trúc gần đó, hai tay gõ một lượt liên hồi, theo thể « Phân thân đá kích » !

Hoàng-dược-Sư giật mình kinh sợ, khen :

— Thằng này trong người đầy những biến ảo kỳ lạ ! Thế thì ta phải xét lại, chẳng nên khinh thường nó.

Nghĩ thế, Dược-Sư đập vào đúng phương vị « Bát quái » vừa đi vừa thổi ống tiêu. Quách-Tĩnh thấy thế, dùng cả hai tay đánh nhịp chẳng khác nào hai kẻ đang hỗ trợ nhau để tấn công vào âm thanh.

Tuy nhiên, Hoàng-dược-Sư là tay điều luyện, thấy nội lực Quách-Tĩnh càng tăng, ông ta lại càng gắng sức đánh mạnh hơn.

Quách-Tĩnh cố sức chỉ giữ được một chỗ, rồi nhận thấy trong người lạnh toát, và cảm thấy như tiếng tiêu của Hoàng-dược-Sư phát xuất ra từng trận mưa tuyết dội vào mình, chẳng run cầm cập.

Quách-Tĩnh không những thì lạnh-ngoài da, mà lần thâm vào xương tủy.

Biết mình gặp nguy nan, Quách-Tĩnh vận cả thần lực vào sức nóng. Chẳng phân tâm tưởng tượng tới mặt trời, tới nắng hè, tới lửa lò rèn, tới những bó đuốc cực lớn, rồi đến việc tự đặt mình vào lò lửa của Hỏa diệm sơn. Nghĩa là một mặt Quách-Tĩnh vẫn vận nội công theo phép luyện khí của Toàn-Chân giáo phái, một mặt luyện thần hướng về các chất nóng trong vũ trụ.

Quả nhiên, cái rét trong xương tủy của Quách-Tĩnh đã giảm đi rất nhiều.

Hoàng-dược-Sư nhìn thấy bên tả của Quách-Tĩnh thì run run như bị rét mà bên hữu của Quách-Tĩnh thì lại rơm rớm mồ hôi, lấy làm lạ, liền đổi tiếng tiêu qua khúc thanh âm, chẳng khác nào

mùa đông chấm dứt, mùa hè lại sang. Hai luồng nóng lạnh thay đổi rất đột ngột.

Quách-Tĩnh thấy trong mình bỗng nóng ran, liền phân tâm, hai tay gõ phách lia lịa để chống cự.

Hoàng-dược-Sư nghĩ bụng :

— Thằng này nếu cố gắng chống cự còn có thể kéo dài được nữa. Song nó vừa bị một trận nóng lạnh đột ngột tiếm nhiễm vào người e sau này mang bệnh nặng.

Nghĩ như vậy, ông ta chuyển giọng tiêu như chim hót, bay tuốt vào rừng sâu, rồi ngưng bật.

Quách-Tĩnh nhận biết Hoàng đảo thừa tha mình, nên chạy vội đến vấp đầu tạ ơn, nói :

— Đa tạ ngài Hoàng đảo chúa. Ngài đã nới tay, đệ tử xin tạ ơn.

Hoàng-dược-Sư thăm nghĩ :

— Thằng này còn nhỏ mà đã luyện được sức nội công cực kỳ vững chắc. Nhưng sao cái bề ngoài của nó lại ngốc nghếch đến phát ghét. Hay là nó có tánh khiêm tốn quá đi chăng ? Cái thông minh bên trong lẽ nào không lộ ra ngoài. Nếu quả thật nó là đứa thông minh, ta cũng nên xoa dịu với tội Tây-Độc, gả phứt bé Dung cho cũng được.

Tuy nghĩ thế song Hoàng-dược-Sư vẫn chưa hài lòng, thử hỏi Quách-Tĩnh một câu :

— A ! Dược rồi ! Nhưng sao mày thực thà chậm hiểu như thế ? Đến lúc này mà mày còn gọi ta là Hoàng đảo chúa ư ?

Nói câu đó, Hoàng-dược-Sư đã xác nhận ba lần khẩu thí, thì Quách-Tĩnh đã thắng cả hai lần rồi, tức là thắng cuộc thí thì Quách-Tĩnh phải gọi ông ta là « nhạc phụ » mới phải.

Nhưng Quách-Tĩnh vốn thực thà nào có hiểu đầu dụng ý của vị lão thành đó, cho nên ấp úng nói :

— Tôi... tôi ! Cháu... cháu... !

Rồi không biết nói sao nữa, hai mắt lạng lờ nhìn Hoàng-Dung như muốn cầu cứu.

Hoàng-Dung thông cảm được ý thân phụ, mừng muốn chảy nước mắt lấy tay nức xuống đất, ra đầu bả Quách-Tĩnh phục xuống lấy cha vợ.

Quách-Tĩnh chột hiểu, lộp tức bỏ xoải xuống đất, hướng vào Hoàng-dược-Sư lấy bốn lấy, mà chẳng biết nói gì hơn.

Hoàng-dược-Sur tươi cười, muốn thử thách một lần nữa, liền hỏi:

— Máy vấp đầu lấy tao mục đích để làm gì?

Quách-Tĩnh hỏi rồi, thật thà đáp:

— Thừa đũa chúa, bé Dung bảo đệ-tử lấy ngài đáp lễ!

Câu nói không chút khôn lanh của Quách-Tĩnh làm cho Hoàng-dược-Sur phật ý. Ông ta nghĩ thầm:

— Quả là một đũa ngu ngốc! Thế mà ta cứ tưởng nó nhún nhường.

Rồi mặc cho Quách-Tĩnh đứng đó, ông ta vẫy tay gọi Âu-dương-Công-tử đến, lấy tay gỡ hai miếng giẻ nhét ở lỗ tai, và tuyên bố:

— Bàn về nội công thì Quách thế huynh hơn mi nhiều lắm. Song ta thì là về âm thuật thành thử mi lại tinh thông hơn. Vậy thì ta... chăm cho hai người bằng nhau. Ta sẽ nói theo đề mục thứ ba nếu ai thắng sẽ chiếm toàn giải.

Thật là tai hại! Chỉ vì Quách-Tĩnh vụng về một chút mất lòng ông nhạc mà phải chịu lặn đạn như vậy!

Âu-dương-Phong nhận thấy cháu mình đánh nhịp thua Quách-Tĩnh rõ ràng, thế mà Hoàng-dược-Sur lại chăm huế. Như vậy Hoàng-dược-Sur đã thiên-vị hẳn mình, tất cuộc thi thứ ba chắc thế nào cháu mình cũng đoạt giải.

Quá thích chí, Âu-dương-Phong gạt đầu lia lia nói:

— Hay lắm! vậy xin quan giám khảo ra tiếp để mục thứ ba cho thí sinh nhờ!

Hồng-thật-Công biết Hoàng-dược-Sur và Âu-dương-Phong đã toa tập với nhau về loại Quách-Tĩnh ra ngoài, nhưng ông ta không còn tranh biện, mỉm cười thêm nghĩ:

— Con gái của mày sanh thì mày muốn gả cho đũa nào mặc mày. Mày chuồng cái đẹp bên ngoài mai sau nó chưỡi nát đồng họ mày thì mày rần mà nghe không ăn thua gì đến tao, chỉ có điều chúng bay đám qua mặt tao, nên tao muốn đánh chúng bay một trận, ngặt nay chỉ có mình địch với hai đũa không lại. Nhưng rồi đây tao sẽ đến Vân-Nam gọi thắng Nạm-đề đến đảo Đào-hoa cho đũa cặp, đánh với bay một trận cho thỏa lòng.

Trong lúc Hồng-thật-Công đang hẳn hộc trong lòng thì Hoàng-dược-Sur đã thò vào bọc, lấy ra một cuốn sách nhỏ, nói:

— Vợ chồng chúng tôi sanh hạ được một đũa nhỏ này, chẳng may vợ tôi qua đời, để lại cha con tôi sống vất vơ trên trần gian khổ ải. Nay hai vị lão huynh vì chỗ thâm tình đến đảo tôi cầu hôn, nếu vợ tôi còn sống chắc hoan hỉ mười phần.

Hoàng-Dung thấy cha mình nói như vậy thẹn thùng cúi mặt.

Hoàng-dược-Sur cầm quyển sách yên lặng một chút, như tưởng niệm người vợ quá cố, rồi cất tiếng nói tiếp:

— Cuốn sách này do thân-mẫu của bé Dung tự tay chép ra lúc còn sống. Giờ đây tôi xin hai vị thế huynh cùng xem qua rồi cùng gấp sách đọc lại. Nếu vị nào còn nhớ, đọc thông suốt tức vị ấy thắng cuộc. Để tam đệ mục như vậy, và cũng là để mục để kết thúc việc lựa chọn.

Bỗng nghe tiếng cười khúc khích, Hoàng-dược-Sur ngẩng lên, bất gặp Hồng-thật-Công đang chăm chú nhìn ông ta cười khà.

Thầy hỏi, cười như chạm chọc rất khó chịu, nên Hoàng-dược-Sur tìm lời chông chế để biện bạch hành động tư-vị của mình vừa qua.

— Chắc Hồng-lão huynh cho tôi đã bắt công chàng? Không phải đâu! Đâu Quách thế huynh có thắng hai cuộc cũng không thế bỏ qua để mục thứ ba này. Đây là để mục quan hệ mà tôi thay mặt vợ tôi để sát hạch! Chính vợ tôi cũng vì quyền sách này mà chết oan. Vậy thì, tôi xin nghiêng mình cầu đảo cho vong hồn vợ tôi phù hộ tôi chọn được người rể xứng đáng.

Hồng-thật-Công không chịu nổi nữa, quát lớn:

— Hoàng-lão-tà! Ai hơi đâu mà để ý nghe mi nói chuyện quái mị! Mi thấy đũa học trò của ta ngu dốt nên mi mới đặt ra chuyện xem qua sách rồi gấp lại đọc lòng! Ồ! Mi còn đem linh hồn của vợ mi ra mà bịp bợm, dọa nạt ai? Mi quả là đũa tà mị trên đời vậy!

Hoàng-dược-Sur bị lời nói của Hồng-thật-Công gần như si vạ, cũng không thể nhịn nổi, cất giọng cười thề thề, nói:

— Hồng-lão huynh! Anh huynh được bao nhiêu công phu mà định đến đảo Đào-hoa mắng chửi người ta như thế? Nếu không, ta cho phép thì đũa anh có mục cánh cũng không thế nào thoát ra khỏi đảo này được.

Hồng-thật-Công chẳng cần né nang, và cũng chẳng hề sợ sệt, nói lớn:

— Tao mắng chửi thì sao? Mày muốn nhốt tao lại đây ư? Tao chỉ cần cho một mối lừa thì cây còi đảo này ra tro, đá trở thành vôi cho mà xem.

Dứt lời, Hồng-thật-Công đánh phạch tay áo một cái quay lưng bỏ đi.

Hoàng-dược-Sư cười ngạo nghễ, gọi lại nói :

— A ! Hồng lão-huynh ! Nếu Hồng lão-huynh có bản lĩnh như vậy xin cứ thử làm như thế cho để xem một chút.

Hồng-thật-Công nói :

— Ta đã đến được thì ta đi được. Mi đừng làm !

Hoàng-dược-Sư cười ha hả, nói :

— Sở dĩ hôm qua lão huynh vào được nơi đây, vì ta và Tây-Độc đang bằm tầu dầu trận vang lộng, nên lão huynh dò theo tiếng động mà lén vào chứ gì. Giờ đây ta thách lão huynh trở ra cho được.

Hồng-thật-Công trợn tròn đôi mắt bước lại, nói :

— Thế thì tao đánh mày một trận rồi mới chịu rời đi.